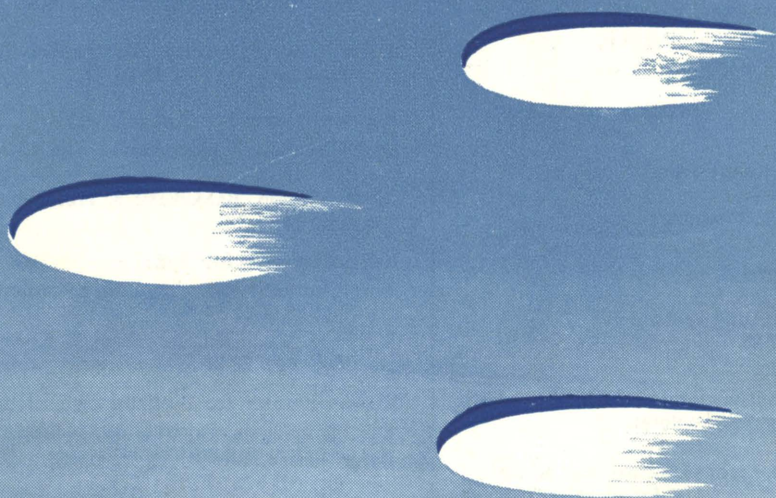
UFO NYT

JANUAR
FEBRUAR . 1966 1

S. U. F. O. I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:
4,00 kr.
INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge,
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2, Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Leif E. Pedersen,
Kastrupvej 260, Kbh., Kastrup,
tlf. (01) 50 05 22.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Strandhuse 35, Svendborg,
tlf. (09) 21 34 76.

S.U.F.O.I Sekretariat:

Kastrupvej 260, Kbh., Kastrup,
tlf. (01) 50 05 22.

Ekspedition:

UFO-NYT,
Rønnevej 2, Korup, Fyn,
tlf. (09) 12 28 35,
(svarer kun i forretningstiden).

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D. kr. 24,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. *Red.*

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge. Tlf. Lindholm (03 269) 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn., Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elmevej 2, Borup, Sj. Tlf. Borup (03 626) 101.

Arkiv: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, Kbhvn., Kastrup. Tlf. (01) 50 05 22.

Repræsentanter for København:
John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, Dragør. Tlf. 53 10 35.
X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm. Tlf. 86 16 77.

Repræsentanter for Fyn:
Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg. Tlf. (09) 21 34 76.
E. Hviid Steengård, Rønnevej 2, Korup. Tlf. (09) 12 28 35 i forretningstiden.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:
Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.
Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj. Tlf. (03 626) Borup 101.

Repræsentant for Norge:
Ludvig Andreas Hoff, Villavei I, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

De gode forsætter...

Først ønsker vi alle vore læsere et godt nytår med tak for et godt samarbejde i året, der svandt.

Redaktionen har som så mange andre mennesker gjort regnebrættet op for 1965, og resultatet er blevet til en række gode nytårsforsætter og forhåbninger.

1. Vi håber, at det år, vi nu er gået ind i, må bringe nye fremskridt på ufologiens område og bringe os et skridt nærmere det tidspunkt, hvor der går hul på »UFO-jerntæppet«.
2. Vi håber på et udvidet samarbejde med andre landes ufo-organisationer, ligesom det er vort ønske, at tolerancen overfor andres meninger må blive større end i 1965.
   Vi hilser alle de nye UFO-informationsbulletiner, som fremkom i 1965, velkomne i arbejdet og håber, at de må udvikle sig sagligt orienterende til gavn for ufo-sagen.
3. Vi vil øge vor aktivitet for ufo-sagen ved at tilstræbe en forøgelse af abonnementstallet og ved udsendelse af pjecer, hefter og bøger med sund og saglig orientering om sagen.
4. En del af de ønsker læserne udtrykte, og som vi ikke nåede at indfri i 1965, vil vi tilstræbe at opfylde i løbet af 1966.

Alle disse gode forhåbninger og forsætter kræver en øget indsats fra kontaktudvalgets side, men samtidig velvillig forståelse og hjælp fra læserne, 1965 var præget af en livlig brevveksling mellem redaktion og læserne, og dette har været af uvurderlig betydning for arbejdet med bladet. Denne form for saglig kritisk kontakt har sammen med læserbreve og tilsendt stof været en inspirationskilde, som vi håber at måtte regne med fremover, men — —

Der er et lille *men.* En øget indsats fra vor side er betinget af, at kontaktudvalgets medlemmer og ikke mindst redaktionen ikke bebyrdes med unødvendigt, »uvedkommende« arbejde, som både er tidsrøvende og koster penge. Lad mig udtrykke dette lidt tydeligere ved et par eksempler.

Som ansvarshavende redaktør har jeg, foruden de breve som vedrørte bladets redaktionelle side, modtaget et utal af henvendelser angående ekspedition, abonnement ,økonomi, udklip og rapporter og dette til trods for, at vi har oprettet både ekspedition, regnskabskontor, udklipscentral og rapportcentral. Alle disse henvendelser har selvfølgelig været fuldt berettigede og krævet et svar, men de har givet mig en masse ekstraarbejde med undersøgelser og omposteringer. Det samme gælder de øvrige redaktionsmedlemmer.

Da alt arbejde skal udføres i fritiden, har vi forlængst indset, at kontaktudvalgets medlemmer må passe hver sit arbejdsfelt, hvis arbejdet skal gøres ordentligt og uden for store forsinkelser.

Jeg vil derfor gerne rette en appel til alle vore læsere om i det nye år at benytte den adresseliste, der altid findes på bladets første side. For at hjælpe læserne opretter vi igen et *sekretariat,* som man altid kan skrive til, hvis man er i tvivl om den rigtige adresse. Sekretariatet vil så sørge for, at henvendelserne når de rette sagsbehandlere.

Jeg ved, at alle vil forstå, at dette intet har med bureaukrati at gøre, men er en simpel nødvendighed, der letter arbejdet for os og dermed bliver til gavn for Dem.

Frank Pedersen.

Hukommelsen er det sælsomme filter, hvorigennem en dårlig ny tid senere bliver den gode, gamle tid.

Mathias Wiedemann, skuespiller.

☆

Når nogen siger: »For at gøre en lang historie kort« — er det for sent!

Don Herold.

☆

Militæret er en plante, som man skal pleje omhyggeligt, for at den ikke skal bære frugt.

Jacques Tati, fransk skuespiller.

☆

Filosoffer er mennesker, der søger noget, som de slet ikke har mistet.

Carlo Manzoni, italiensk forfatter.

Vi er enige med...

Tormod Hagen

Han tror på fl. tallerkener.

For ikke så mange hundre år siden ble mennesker brent på bålet når det framsatte den kjetterske tanke at jorden var rund. Siden er utviklingen gått videre med stormskritt og vår viden om både vår egen verden og store deler av universet er vokst over alle grenser. Men e n gåte, som har beskjeftiget vitenskapsmenn gjennom noen hundre år — de flygende tallerkener — er ennå uløst. Kjetterbålene, som gjenspeiler vår menneskelige feilvurdering og stahet mot å innrømme at »det finnes mer under solen enn det øyet ser«, bør kanskje gjøre oss litt mer forsiktig i vår vurdering og tvil når det gjelder »UFO-fenomenene«, slik at vi ikke kategorisk stempler det som fantasier, »løgn og forbannet dikt«.

— Jeg tror på det mange kaller »myten om flygende tallerkener« og er overbevist om at når alle spørsmål om UFO-ene kan besvares med 100 prosent sikkerhet, vil vi måtte omvurdere mange av våre begreper om vår stilling i universet, og vi vil sikkert også oppdage at all vår romforsking har vært forgjeves, sier avd.sjef Tormod Hagen, mannen bak en artikkel i vårt siste lørdagsnummer om flygende tallerkener. Det er meningen å følge opp denne artikkelen med et tilbakeblikk på observasjoner som er gjort, og vurdering av rapporter som er skrevet av kjente vitenskapsmenn ut fra det en i dag vet om disse tingene.

— Så langt er vi i det minste kommet, sier Hagen, at det amerikanske senat tross alt har vedtatt en uttalelse om at **UFO-ene ikke er et fantasifoster, men virkelige og kommer fra »et punkt uten for vår klode«**. Denne uttalelsen i Senatet kom etter en rapport som ble offentliggjort i NICAP (The National Investigations Commite on Airal Phenomena) i juli 1964. Denne rapporten »The UFO-evidence« omhandler ca. 500 rapporter om UFO's og konklusjonen var uunngåelige: **UFO-ene kommer fra andre planeter og de er manøvrert av intelligensvesener.**

— Jeg har ikke selv sett flygende tallerkener eller snakket med noen vesener fra andre kloder, men jeg har lest alt tilgjengelig stoff om disse tingene. Når så mange framstående vitenskapsmenn, statsmenn og andre har godtatt bevisene som er lagt fram, finner jeg ingen grunn til å stille meg tvilende. De fleste skriver som regel om UFO-fenomenet ut fra personlige opplevelser. **Min hensikt er å prøve å overbevise den alminnelige leser om at UFO-ene e r her, og at vi alle en dag må være mentalt rede til å ta imot og akseptere den fulle sannhet om UFO-ene.**

— Hva mener De med »mentalt rede«?

— Stort sett er folk redde for det ukjente og vil ikke kunne oppføre seg normalt ved et eventuelt møte med vesener fra en annen klode. Da det for en tid siden gikk rykte om at en UFO hadde landet utenfor en by i USA, væpnet folk seg til tennene og gikk ut for å fange og drepe besetningen. Det er etter min mening ikke å være »mentalt rede« til å møte vesener fra andre kloder.

— Hvordan ville De oppføre Dem?

— Jeg mener man bør oppføre seg slik at de besøkende kan få lyst og anledning til å ta fredelig kontakt med oss jordboere. Det kunne jo være at vi har noe å lære av dem. Kanskje vi f. eks. kunne lære hvordan man skaper varig fred på en klode som jorden . . .

AUN—

Arbeider Avisen, 19. nov. 65.

UFOLOGI

Videnskabelige målinger af UFO'er.

af Prof. Charles A. Maney.

Kan videnskaben nægte, at UFO'er er materielle (håndgribelige) — hvis de kan måles ved hjælp af netop de instrumenter, videnskaben selv benytter til at måle materielle emner?

Elektromagnetiske virkninger i forbindelse med rapporter over tilsynekomst af UFO'er udgør et af de mest betydningsfulde aspekter ved deres virkemåde. Efter bølgen af UFO-observationer i USA i november 1957, under hvilken der hyppigt optrådte elektromagnetiske virkninger som, at bilmotorer gik istå, billygter blev svagere, bilradioer holdt op at fungere, — skrev jeg en artikel i maj-juni nr. 1958 af det engelske Flying Saucer Review, hvor jeg anførte 18 tilfælde med sådanne virkninger. I denne artikel understregede jeg det betydningsfulde i, hvad afdøde kaptajn Ruppelt betegner som en »ny dimension indenfor UFO-fænomener«.

I juni 1960 offentliggjorde en komité af NICAP-medlemmer en omfattende undersøgelse over de samme fænomener; denne anførte 81 klare tilfælde plus 9 grænsetilfælde. Senere kom »The UFO Evidence«-rapporten fra NICAP, som var en udvidelse af 1960-undersøgelsen. Denne omfattede i alt 106 klare tilfælde og 10 grænsetilfælde, som alle var forekommet før januar 1964. Indsamlingen af yderligere tilfælde, konstateret i løbet af 1964, er endnu ikke offentliggjort, men eftersom observationerne stadig fortsætter uden ophold over hele verden, vil de samlede resultater for 1964 uden tvivl fremvise yderligere tilfælde. Det bør bemærkes, at de såkaldte »klare tilfælde«, som NICAP-rapporterne nævner, kun omfatter de tilfælde, »hvor et tydeligt UFO, enten en klart synlig genstand eller lyskilde (ikke blot diffuse eller blinkende lysstråler) blev observeret på samme tid og sted som forekomsten af en klar elektromagnetisk virkning, som f.eks. at en vogn gik istå«.

En berømt fysiker fra det 19. århundrede, Lord Kelvin, definerede engang virkeligt kendskab til den fysiske videnskab, begyndende med disse ord: »Når man kan måle, hvad man taler om, og måle det i tal, så ved man noget om det . . .« Han beskrev den form for oplysninger, som giver bestemt bevis for en fysisk realitet. Det, som kan måles med de instrumenter, som videnskaben benytter sig af, udgør stof i den materielle verden. Ydermere tjener den fortsatte anvendelse af stadig mere præcise målinger indenfor fysikken til, på den mest betydningsfulde måde, at udvide grænserne for vort kendskab til arten af den fysiske verden. I UFO'ernes tilfælde kan fysiske målemetoder med bestemthed påvise det reelle i disse nye fænomener, og de kan også medvirke til, at vi finder ud af mere om dem.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på, hvad man meget vel kan kalde en milepæl i jagten på oplysninger om UFO'er, nemlig tilfælde, hvor styrken af magnetiske felter i forbindelse med UFO'er er blevet målt med fysiske måleapparater. Med indførelsen af videnskabelige målemetoder ved undersøgelsen af UFO'er følger det, at UFO'er er klassificeret som afgjort materielle genstande, og de danner således en gruppe af fysiske fænomener, som afviger fra alle nu katalogiserede typer, som er kendt af den ortodokse fysiske videnskab.

For til dels at belyse arten af disse elektromagnetiske fænomener, vil jeg referere visse udvalgte oplevelser og i to tilfælde følge dem op med beskrivelser af forsøgene på at måle fænomenerne ved anvendelse af videnskabelig metodologi. Det vil blive klart, at vidt forskellige måleteknikker har

givet meget ensartede resultater. Det er min opfattelse, at eksemplerne, som her gives, danner tilstrækkeligt bevismateriale til at stimulere mere aktiv deltagelse fra fysik-videnskabsmændenes side i forskning med det sigte at sikre flere oplysninger om disse fænomener.

For ikke så længe siden modtog jeg et brev fra en dame, som bor i Defiance, Ohio, hvori der var beskrevet en uhyggelig oplevelse. Damen, hvis navn jeg vil hemmeligholde, er intelligent, absolut pålidelig og yderst agtet i byen. Hendes brev lyder som følger:

»Min mor, fru ..., som boede på landet udenfor Hutsonville, Illinois, døde den 28. april i år (1964). Jeg er ked af, at jeg ikke insisterede på, at hun fortalte Dem denne beretning selv, men jeg tror, hun frygtede, at De ville reagere på samme måde på historien, som jeg gjorde — skeptisk. Jeg vil prøve at fortælle Dem det, hun fortalte mig, så vidt jeg kan på samme måde. »En aften, da det næsten var mørkt, gik jeg ud i hønsehuset for at samle æg. Hønsene var rolige som sædvanlig, da jeg pludselig hørte en snurrende lyd — en lyd, jeg aldrig havde hørt før. — Hønsene blev vilde, mere vilde end hvis et dyr havde været derinde hos dem. Jeg kunne knapt nok komme ud, fordi de fløj mod mig. Jeg kunne ikke finde ud af, hvad der kunne forårsage en sådan opstandelse.

Nogle aftener senere var jeg gået i seng ovenpå. Jeg tror nok, jeg havde sovet, men jeg er ikke sikker. Så hørte jeg den samme snurrende lyd igen — i det fjerne, så kom den nærmere gradvis, derefter gradvis længere borte fra — adskillige gange. Det lød, som om der var noget, der prøvede at lande på huset. Det føltes, som jeg aldrig har følt noget før. Der var en pulseren, noget i retning af et kæmpemæssigt hjertes slag og en slags tryk, tungt tryk — men det kan heller ikke rigtigt forklare det. På et tidspunkt syntes det at komme så nær, at jeg syntes, jeg ikke kunne holde det ud. Jeg var så angst, at jeg ikke kunne røre mig fra sengen. Hele tiden kunne jeg høre den elektriske måler snurre hurtigere, end jeg nogensinde tidligere havde bemærket. Når »tingesten« fjernede sig, sagtnede måleren farten, når den kom nærmere, løb måleren løbsk. — Jeg er *sikker* på, at det var lysmåleren.

Jeg tænkte på at få fat i geværet og komme ud og skyde på den, men på en eller anden måde kunne jeg ikke, eller gjorde jeg det bare ikke, før nogle minutter efter den var væk. Jeg kunne ikke se noget til den, da jeg kom udenfor«.

Jeg prøvede selvfølgelig at forklare min moder, at hun kunne have drømt det, eller at det var et udslag af for højt blodtryk, eller måske et hjerteanfald — når det kommer til stykket var hun 70 år gammel og havde haft et tilfælde 10 år tidligere. Hun fastholdt, at hun var *sikker* på, at det virkelig var sket. ..

Jeg var dog i hvert fald overbevist af mine egne argumenter, indtil — slutningen af må-

Om forfatteren.

Charles A. Maney er professor i fysik og matematik fra Defiance College, Defiance, Ohio, U.S.A. Han er medlem af NICAP's bestyrelse samt særlig rådgiver i fysik for APRO. Sammen med Richard Hall har han udgivet bogen »De flyvende tallerkeners udfordring«. Professor Maney's »Et eksperimentelt studium over gnidningsmodstand«, der blev offentliggjort i »American Journal of Physics« i april 1952, har ført til opdagelsen af helt nye love for gnidningsmodstand.

neden, hvor moder viste mig sin lysregning — $ 13,00 — alle de tidligere $ 6,00«.

En anden lignende hændelse fandt sted i Bedford, Ind., om aftenen den 25. august 1955. Denne belyser også UFO'ers elektromagnetiske virkninger på elektrisk strøm i huse.

En kvinde var sammen med en veninde på vej til sit hjem i bil. Da de nærmede sig huset, hvor hun havde ladet lyset brænde i opholdsstuen, så de et UFO, hvidt med en sort stribe gennem midten, som svævede nær ved huset. Når lyset fra UFO'et pulserede, blev lyset i huset svagere og stærkere i takt med UFO'ets glød. Den rædselsslagne kvinde kørte tilbage til byen for at vente på sin mand. Da de sammen vendte tilbage, var UFO'et forsvundet.

Det betydningsfulde er, at en ydre kilde for elektromagnetisk energi, i det andet tilfælde med sikkerhed klarlagt som et UFO, påvirkede strømforsyningen i disse hjem.

☆

En mere almindeligt forekommende demonstration af elektromagnetiske virkninger, hvor UFO'er har været i nærheden, drejer sig om forstyrrelser af det elektriske anlæg på biler. Et særligt interessant eksempel på denne type er hændelsen ved Lock Raven dæmningen, den 31. oktober 1958. Lock Raven dæmningen ligger lige nord for Baltimore, Md. Enkelthederne i denne sag blev »omhyggeligt undersøgt« af det amerikanske luftvåben, som officielt indrømmede at de »ikke kunne nå frem til nogen gyldig konklusion . . . med hensyn til arten af genstanden eller fænomenet«. Denne observation er her gengivet ordret, som den er anført på side 14 i det amerikanske luftvåbens officielle rapport fra 1963:

»Den 31. oktober 1958 kørte to mænd i nærheden af Lock Raven dæmningen, som ligger nord for Baltimore, Md. Idet de kørte rundt i et vejsving nærved en bro, fik de øje på noget, som så ud til at være en stor, flad og noget i retning af ægformet genstand, som svævede mellem 100 og 150 fod over broens overbygning.

De sagtnede farten, men besluttede at køre nærmere og undersøge genstanden. De kørte langsomt nærmere mod genstanden ad vejen, som førte til broen. Da de var ca. 75 eller 80 fod fra broen, gik bilen fuldstændig istå. Vidnerne oplyste, at det var, som om hele det elektriske system blev påvirket, lyset på instrumentbrættet og forlygterne gik ud samtidig med motoren. Føreren af vognen bremsede og prøvede at starte vognen, men der skete ingenting.

Vidnerne blev forskrækkede og steg begge ud af vognen. De gemte sig bag den, da der ikke var noget andet skjulested. Fra dette fordelagtige sted betragtede de UFO'et i ca. 30 til 45 sekunder. Pludselig så det ud, som om UFO'et udsendte et strålende hvidt lys, og begge vidnerne udtalte, at heden slog mod deres ansigter. Samtidig kom der en kraftig larm, som de forklarede som en dump eksplosion eller et tordenskrald.

Så hurtigt, at vidnerne ikke blev klar over den rette rækkefølge af begivenhederne, begyndte genstanden at hæve sig lodret. Genstanden ændrede ikke stilling over broen, mens den steg, men den så meget stærkt lysende ud, og omridset blev uskarpt, så dens form ikke kunne skelnes, da den steg. Den var fra 5 til 10 sekunder om at forsvinde fuldstændigt.

Da genstanden var ude af syne, vendte vidnerne vognen, som nu startede uden besvær, og kørte hurtigt tilbage til nærmeste telefon for at melde oplevelsen. De nåede til en telefon et kvarter efter hændelsen, og observationen blev rapporteret til politiets afdeling i Towson. De sendte to betjente ud for at afhøre vidnerne.

Da vidnerne havde rapporteret observationen til betjentene, følte de en brændende fornemmelse på huden og fortsatte til St. Joseph's hospital i Baltimore, hvor de blev undersøgt og derefter sendt hjem. Vidnerne tog hjem hver for sig.

Anmærkninger: Broen er en dobbeltbuet stålramme-konstruktion med vejbelægning af cement. Den er forsynet med et friskt lag mørkegrøn maling og er omkring 40 fod høj, målt til overkanten af hver bue. Hele broen er ca. 500 fod lang (0,1 mile), og den afstand, hvorfra UFO'et først blev set, var ca. 3/4 eller 1 mile.

Der var ingen usædvanlig meteorologisk aktivitet i området, ingen tordenstorme og helt klart vejr. Sigtbarheden var 20 miles, ved Friendship Lufthavnen kl. 01,00, den 27. oktober.

Denne sag blev omhyggeligt undersøgt; man kunne imidlertid ikke finde frem til nogen gyldig konklusion med hensyn til arten af genstanden eller fænomenet, og det er stadig u-identificeret. Materialet, der er til rådighed, tyder ikke på, at denne genstand eller fænomen udgør nogen trussel mod De forenede Staters sikkerhed«.

☆

En lige så sensationel hændelse, som tiltrak sig videnskabsmænds opmærksomhed, er beskrevet i et brev til det engelske Flying Saucer Review. Dette omhandler Ivinghoe-tallerkenen, som også bliver benævnt Buckinghamshire-observationen.

I dette brev fortæller Mr. Ronald Wildman, 42 St. Margaret's Ave., Luton, Bedfordshire (England), om sin forbløffende oplevelse, da han var på vej for at aflevere en ny Vauxhall-bil tidligt om morgenen den 9. februar 1962:

»Jeg tog hjemmefra kl. 3,00 for at køre til Swansea med en ny station-car fra fabrikken. Jeg var kommet gennem Dunstable og nærmede mig korsvejen for enden af den øde Ivinghoe-vej ved Aston Clinton, og klokken var nu ca. 3,30. Så så jeg noget — det var ovalt af form og hvidt med sorte mærker med regelmæssige mellemrum omkring det; det kunne se ud som huller for udstødning eller luft-ventilation. Det var 20 til 30 fod over jorden og mindst 40 fod i tværmål — hvilket forekom mig fantastisk.

Så snart jeg kom indenfor en afstand af 20 yards fra det, ændredes motorstyrken på min bil, og hastigheden faldt brat til 20 miles i timen. Jeg skiftede ned til 2. gear og trådte kraftigt på speederen — intet skete. Jeg kørte med det lange lys på, og selv om motoren gik ned i omdrejninger, blev lyset ikke svagere. Genstanden, som ikke gav nogen støj fra sig, fløj foran mig i en afstand af ca. 20 fod over en strækning på 200 yards, så begyndte den at komme længere ned — den fortsatte således til den nåede enden af vejen — så kom der en hvid tåge frem omkring den, ligesom et slør om månen. Så drejede den mod højre med en enorm fart og forsvandt; idet den gjorde det, fejede den frostsne fra trætoppene ned på vindspejlet på min vogn.

Det var afgjort en fast genstand, for skæret fra mine forlygter blev kastet tilbage fra den«.

For at klargøre nogle af kendsgerningerne omkring Buckinghamshire-observationen, foreslog Thomas Thomson (i marts-april nummeret af det engelske »Luforo-Bulletin«), at vognen måske mistede kraft, da den var nær ved tallerkenen, på grund af denne sidstes magnetiske felt, som påvirkede tændings-systemet. Thomson mente, at krafttabet kunne stamme fra virkningen af tallerkenens felt på tændspolen.

I et strålende eksperiment lavede Alan Watts en induktionsspole med 616 vindinger af glasseret kobbertråd på en fiberrulle og satte denne hjemmelavede spole udenpå tændspolen i sin vogn, en engelsk Vauxhall Victor. Mens bilen gik i tomgang, sendte Watts først en ensrettet strøm gennem den hjemmelavede spole. Ingen virkning konstateredes. Da han imidlertid sendte vekselstrøm på 8-11,5 ampere med 50 svingninger pr. sekund igennem, faldt motorens omdrejningstal, og der blev mindre motorkraft. Ved et simpelt regnestykke med en fysisk formel vises det, at et skiftende magnetisk felt af størrelsesordenen 500 enheder (ørsted) påvirkede tændspolen. Dette skiftende felt havde en udtalt virkning i retning af at formindske bilens kraft. Da Watts bemærkede, at Buckinghamshire-UFO'et var ca. 20 fod foran vognen et stykke tid, mens bilens kraft var mindsket, beregner han ved hjælp af loven om kvadratet på afstanden, styrken af det magnetiske felt een fod borte fra tallerkenen, til 200.000 Ørsted-enheder. Dette er et meget kraftigt magnetisk felt.

Watts kommentarer: »Sådanne felt-styrker kan man idag nærme sig i laboratorier ved at anvende meget kraftige magneter«.

Endnu en observation udfordrede videnskabsmænd til at nå frem til en konklusion, i forbløffende grad overensstemmende med den førnævnte, nemlig en forbindelse mellem et uhyre kraftigt skiftende magnetisk felt og et UFO. I dette andet tilfælde var UFO'et imidlertid en stor cigarformet genstand. Og forbløffende nok var beregningen af feltet i forbindelse med dette UFO baseret på et helt andet fysisk princip, den såkaldte Faraday-effekt, som omhandler rotation af polariseret lys i et kraftigt magnetisk felt.

Den observation, som tjener som baggrund for den fysiske analyse i dette tilfælde, blev gjort af en amerikansk videnskabsmand, Wells Alan Webb, kemisk ingeniør og forsker, som skaffede California Universitetet en deuterium-kilde til brug for cyclotron-forskning. Mr. Webbs observation er refereret, som han beskrev den i sin bog »Mars the New Frontier«. Det hændte den 5. maj 1953 kl. 9,45-10,00 om formiddagen i Arizona.

»Det var en meget klar morgen med solskin; forfatteren stod på en mark nær The Vacuum Cooling Company's fabrikker, ikke langt fra Spain flyvepladsen, og ca. en mile nord for Yuma militærflyvebasen. Hans opmærksomhed blev henledt på støjen fra nogle jetjagere, som steg op i hurtig rækkefølge, fløj direkte over ham og nordpå. Mens forf. betragtede den nordlige himmel, blev hans opmærksomhed henledt på noget, som først så ud som en lille hvid sky, alene på himlen på det tidspunkt. Forf. havde Polaroid briller med grønt skær på, og som han havde for sædvane, når han studerede

Hukommelsen er det sælsomme filter, hvorigennem en dårlig ny tid senere bliver den gode, gamle tid. *Mathias Wiemann.*

skyer, tog han brillerne af og på med mellemrum, for at sammenligne virkningen med og uden polaroid. Genstanden var omtrent aflang med en lang akse i vandret plan.

I løbet af ca. fem minutter fløj genstanden omkring 30 grader mod øst. Så så den ud til at dreje brat og flyve nordpå; på samme tid skiftede den aflange form til cirkel. Som en cirkelformet genstand blev den hurtigt mindre, som om den trak sig tilbage. Mens den fjernede sig, mistede genstanden ikke synligt noget af sin lysstyrke. I løbet af 30 sekunder blev dens diameter så lille, at forf. ikke længere kunne se den.

I det første tidsrum havde forf. ikke bemærket nogen ændring, hverken i den aflange form eller synsfeltet omkring den, når han tog sine Polaroid-briller af og på. Men i den anden periode kom adskillige koncentriske cirkler med samme indbyrdes afstand tilsyne rundt om den nu cirkelformede genstand. Cirklerne var tydelige mørke bånd, som omsluttede den sølvskinnende skive. Den største af disse cirkler var måske seks gange selve skivens diameter. Når forf. tog polaroid-brillerne af, blev den stølvskinnende skive tilbage, mens de koncentriske ringe forsvandt. Når brillerne blev taget på, dukkede ringene atter op. Forf. gentog dette adskillige gange, hver gang med samme resultat. Ringene ophørte dog med at være synlige, inden selve skiven blev for lille til at se længere.

Denne observation stimulerede Mr. W. K. Allan's videnskabelige fantasi således, at han fra sin adresse, 2025 - 29th Ave., S.W., Calgary, Alta., Canada, skrev til NICAP den 7. jan. 1962 og fremlagde en forklaring på Webb's observation på grundlag af Faraday-effekten. Mr. Allan beregnede styrken af UFO'ets magnetiske felt til omkring 1 million Ørsted, et tal, der godt nok er større end det, Watts kom til, men dog af samme størrelsesorden. Wildman's UFO, som Watt arbejdede med i sine beregninger, var af den mindre og skiveformede eller ovale rumskibstype. Webb-Allan objektet var af den større og cigarformede type.

Webb's observation og Allan's brev til NICAP, der forklarede de observerede ringe, kom den franske videnskabsmand René Fouéré for øre. En artikel, offentliggjort af Fouéré i GEPA, (Paris), i 1963, forklarer, hvorfor Webb, da han observerede det cigarformede objekt fra siden, var ude af stand til at se ringene, og hvorfor ringene var synlige, da han så UFO'et fra enden, og det fremtrådte cirkelformet. Da det blå morgendagslys er polariseret, som Fouéré forklarer, og det passerer på langs af det cigarformede UFO for endeligt at blive analyseret gennem Webb's polaroid-glas, havde han i virkeligheden et gigantisk polarimeter til analyse af UFO'ets magnetiske felt. Fouéré akcepterede tallet 100 meter (328 fod) som solenoidens (»spolens« — O.a.) længde — og dermed også Allan's beregning på 1 million Ørsted.

Dette tal på ca. 300 fod som solenoidens længde og dermed også længden af det cigarformede UFO stemmer godt med den anslåede længde af andre sådanne objekter.

En af de mest pålidelige observationsberetninger om et cigarformet UFO er den, der er aflagt af pastor Lionel Browning fra Cressy, Tasmanien. Pastor Browning beskriver objektet, han observerede, som »ca. 300 fod langt«. I dette tilfælde var det cigarformede objekt, der blev karakteriseret som »moderskibet«, ledsaget af 5 eller 6 mindre skiver, der blev anslået til omkring 30 fod i tværmål. En interessant kendsgerning, der blev bemærket af pastor Browning, er, at moderskibet »havde fire lodrette bånd«. Disse lodrette bånd er også blevet set ved andre observationer af cigarformede objekter, i særlig grad over Kilimanjaro i Afrika i 1951 og i Plymouth, N.N., i 1960. Man spekulerer på, om disse observerede bånd kan være kæmpemæssige induktionsspoler, der frembringer de store magnetiske felter, som optræder i forbindelse med UFO'er.

I lyset af disse beretninger er det klart, at de første pionerskridt er blevet taget af videnskaben henimod en analyse af UFO'ernes natur. Man må håbe, at andre videnskabsmænd og videnskabelige grupper vil gøre yderligere bestræbelser for med videnskabelige instrumenter at fastslå de Uidentificerede Flyvende Objekters natur.

FATE, juni 1965. *—/IOKJ.*

Læserbrev til »FATE«:

Det magnetiske felt og UFO'er.

Tillykke til Prof. Charles A. Maney med hans artikel »Videnskabelige målinger af UFO'er« (juni 1965). Det glædede mig at se, at der endelig, efter mange års forløb, bliver givet en offentlig forklaring på nogle af de videnskabelige detailler i forbindelse med disse mystiske fartøjer.

I tilslutning til omtalen af det magnetiske felt, som UFO'er næsten givetvis skaber, kunne følgende kommentarer muligvis være af intersse.

For det første virker det magnetiske felt, som er beskrevet af professor Maney på basis af eksperimenter foretaget af Watts, måske på bilers hele tændingssystem, ikke blot på tændrørene. Det er blevet bemærket, at billygter og auto-radioer »går ud«, når et UFO er i nærheden — at ikke bare motoren standser.

For det andet er det typisk for tilfældene, hvor der kun har været ringe afstand (ml. UFO og bil), at bilen går i gang igen, når UFO'et fjerner sig. Dette er et af de mest mærkværdige aspekter ved de såkaldte »elektromagnetiske virkninger« af UFO'er. Det kan måske foregå på følgende måde: Når det er nær ved, kan det meget kraftige magnetiske felt tænkes at undertrykke tændingssystemets funktion. Når feltet imidlertid fjernes, er det muligt, at et mere velkendt princip, magnetisk induktion, overtager magten, Feltet, som nu er svagere, end da det var nær ved, kan tænkes at sende en strøm ind i tændingssystemets ledningsnet og derved starte motoren igen, uden at føreren af bilen aktiviserer starteren.

I denne forbindelse læste jeg for nylig en fornøjelig rapport af to videnskabsmænd fra RAND Corporation (en halvofficiel forskningsinstitution, som drives af det amr. luftvåben, O.a.). Rapporten omhandlede meteorers magnetiske felt. Det ser ud til, at elektromagnetiske virkninger er blevet konstateret af respektable personer (ikke UFO-loger), når ildkugler har passeret. I et tilfælde, som refereres af disse RAND-videnskabsmænd, fik en telefonmontør, som arbejdede på et »dødt« kabel, pludselig et stød, da et meteor faldt. Videnskabsmændene konkluderede: Induktion. De har imidlertid svært ved at forklare, hvordan en ildkugle kunne frembringe et så kraftigt magnetisk felt — og de resonnerer, at et nyt princip er indblandet. Det er der så sandelig også, men ikke af en art, som de har i tankerne.

For det tredie kan UFO'ernes lysgivning måske forklares ved hjælp af det magnetiske felt. Det er velkendt, at et magnetisk felt indfanger elektroner og får dem til at afgive synligt lys. Det kunne være interessant, dersom nogen kunne fremkomme med en teori om, hvorfor de skifter farve, når de flyver. (UFO'erne). Hvorledes står dette fænomen i forbindelse med den ionisering, som må være indblandet i dette forhold?

Gordon H. Evans, Hudson, N.Y.

Kilde: Fate, sept. 1965. */IOKj.*

Rapport fra Warminster.

I sidste nummer bragte vi forskellige pressemeddelelser om UFO-aktiviteten over Warminster ,Sydengland. — Følgende indlæg, der forsøger at trække nogle linier frem af dette brogede virvar af usædvanlige begivenheder og mærkværdige påstande, er skrevet af Ronald Caswell og venligst stillet til disposition af major H. C. Petersen, begge medlemmer af IGAP.

Red.

Hvad der sker i Warminster og tilsyneladende over hele Sydengland, ved vi ikke, men lad os prøve at kigge på mønsteret i aktiviteten tidligere, og måske kan vi finde et fingerpeg.

Det er ligesom blevet en vane, at tallerkenbesøg finder sted over eller i militære områder såsom flyvevåbnets installationer, raketforsøgsområder, atomforsøgsområder og andre forsøgsområder af videnskabelig eller anden art. WILTSHIRE-egnen og SALISBURY PLAIN falder uden tvivl ind under en del af disse kategorier, idet der her findes store militærforlægninger og øvelsesområder, foruden at der findes en forsøgsbase for flyvevåbnet og forsøgsområder for gas- og kemisk krigsførelse.

Der kan meget vel findes underjordiske depoter — måske endog med materialer til anvendelse i atomanlæg; man kan aldrig vide. Men kan man så ikke også forestille sig, at tallerkenerne på en eller anden måde holder kontrol med udviklingen ved at overvåge tingenes tilstand med måleinstrumenter som f.eks. vore soniske dybdemålere, idet de udsender højfrekvente bølger af en type, som vor teknologi måske aldrig har drømt om, men som giver vidnesbyrd om underjordiske lagre af kemikalier og elementer, som indgår i vore forsøg.

Det vides, at højfrekvente lydbølger kan høres af hunde og andre dyr, hvis hørbare område ligger højere end menneskets. Måske anvender tallerke-

nerne et instrument, som uheldigvis har den bivirkning, at det dræber fugle, der kommer i direkte berøring med strålen. Samme forklaring kunne tænkes at gælde, hvor der er tale om døde mus, der er fundet i nærheden af sådanne områder — brændt og gennemboret med små huller — som det fastslås i rapporterne.

Virkningen på mennesker er ikke nær så alvorlig, idet der kun har været tale om, at en person er blevet skubbet eller presset op mod en mur af kraften, og andre er blevet gennemrystet. Den militære chef i området erklærede, at han var blevet påvirket af luftvibrationer, som helt omsluttede ham og pressede på ham, samtidig med, at han hørte en frygtelig piben og knitren. »Jeg anede noget fantastisk og sært i luften«, sagde han. »Det var som lyden af et højfrekvent køleapparatur eller dybfrysningsanlæg, blot forstærket mindst tusinde gange. Ja, det var mange, mange gange højere«. — Det var den samme officer, hvis motor blev stoppet på mystisk vis ved et sted i nærheden af Warminster, som hedder »Calloway Clump«.

Jeg antager, at denne effekt skyldes et ledsagefænomen frem for, at den skulle stamme fra skibets kraftfelt. På grund af de usædvanlige påvirkninger af mennesker og dyr tror jeg ikke, at piloten ville have fortsat med at flyve i lav højde, hvis det var selve kraftfeltet, der gjorde fortræd, hvor man kommer frem.

Det kan også meget vel tænkes, at Warminster-området anvendes som landingszone for rummennesker. Adamski har ofte sagt, at rummennesker arbejder inden for videnskabelig og anden forskning over hele Jorden. Måske arbejder nogle sammen med jordmennesker i Wiltshire.

Der foreligger rapporter om lavtflyvende objekter, som går ned bag Calloway-bakken, og der er rigelige mængder af træer og småskove i området. John Douglas, vor kontaktmand i Nordhamptonshire, som rejste til Warminster sammen med en lokal pressemand, beretter overensstemmende med teorien om en mulig landingszone, og eftersom vor egen overbevisning er baseret på kontakter, der har fundet sted med rummennesker, afviser vi ikke denne beretning, men foretrækker at stille os åbne uden at dømme i nogen retning.

Udgiveren af »WARMINSTER JOURNAL«, Arthur Shuttlewood, en mand med over 30 års journalistisk erfaring bag sig, har modtaget en opringning fra en mand, som påstod at være fra et rumskib. Manden påstod endvidere, at han havde truffet Mr. Shuttlewood et par gange, og at udgiveren ikke ville have lagt specielt mærke til ham, eftersom han ser ud, som jordboerne gør. Han lovede at skrive et brev meget snart. Stemmen sagde: »Mine folk ønsker at mødes med Dem. De må trykke i avisen, at vi kommer med fredelige hensigter«. Selv om endog Mr. Shuttlewood selv kalkulerer med en betydelig risiko for, at det er en svindel, fortsætter han med sagen, fordi de talrige tildragelser i Warminster-området har overbevist ham om, at i hvert fald disse skyldes besøg fra rummet. — Omsider ringede manden af, idet han sagde: »Vi starter om 7 minutter — i østlig retning set fra det sted, hvor De nu opholder Dem«. — »Kan De give mig et eller andet tegn?« spurgte Mr. Shuttlewood. — »Vi skal prøve«, lød svaret.

»Jeg var stadig skeptisk«, indrømmede bladudgiveren, men familien gik alligevel til vinduerne, som vender mod øst. Pludselig, ca. 7 minutter senere, sagde min yngste søn, at han så et lysglimt bag bakken, og et eller andet skød op i luften«.

John Douglas vil underrette IGAP i tilfælde af, at Mr. Shuttlewood modtager det omtalte brev.

BRUDSTYKKE AF ET MØNSTER

Observation over Hallam.

Kl. 17,55 den 12. juni 1964 fandt en observation af et uidentificeret tallerkenformet objekt sted i Hallam, 25 miles fra Melbourne.

Fem vidner i to biler så et stillestående rødt lys ca. 40 grader over horisonten, da de kom kørende ad Dandenong Road. Da de drejede ned ad Hallam Road, var lyset stadig synligt, og personerne i den første bil besluttede at standse for at konstatere, hvad det var.

Først mente de, at lyset kom fra et tårn, men få minutter efter, at de var standset, accelererede det pludseligt og bevægede sig i østlig retning foran dem. På dette stadium kunne et omrids lige skimtes, og et af vidnerne beskrev objektet som »en mønt på siden«, mens en anden hævdede, at det var lidt kuplet ovenpå, og et blegt gult lys skimtedes ved »bagenden«. Objektet blev af et vidne anslået til at være »omkring på størrelse med en Viscount flyvemaskine« og skulle være forsvundet

mod Melbourne med en hastighed »større end en jet's«.

På intet tidspunkt hørtes den mindste støj, og ingen elektro-magnetiske eller fysiologiske virkninger mærkedes.

Vurdering af Hallam-observationen 12. juni 4.

I vurderingen af ovennævnte observation kan adskillige punkter nævnes til støtte for dens gyldighed.

a) Forældrene til både Mr. Preston og Miss Stevenson erklærede, skønt de selv var meget skeptiske m.h.t. UFOer, at de anså deres børns rapport for at være saglig i enhver henseende.

b) De to vidners rapporter afveg i visse mindre detaljer, efter min mening nok til at formode pålidelighed.

c) Føreren af den anden vogn, som så det røde lys, men ikke stoppede op for at undersøge det, var uvillig til at lade sig interviewe af mig, og jeg erfarede senere, at han havde været udsat for betydelige vanskeligheder på sit arbejde og i den lokale fodboldklub ved at tilslutte sig avisartiklen, der dækkede observationen.

d) Efter personligt at have udspurgt begge hovedvidner, er jeg ikke det ringeste i tvivl om, at de rapporterede observationer af et UFO fandt sted som angivet.

Efter omhyggelig undersøgelse af observationsområdet forekommer der kun en enkelt begrundelse for, at et UFO skulle være interesseret i netop dette sted.

Mindre end en mile fra det sted, hvor UFO'et blev set svævende, passerer hovedtransmissionslinjerne fra Morwell-Yallourn-Hazelwood kraftværket forbi. Disse linjer leverer størsteparten af den energi, der anvendes i Melbourne og andre områder.

Jeg har fået oplyst, at hvis tilførslerne ad disse linjer blev afbrudt, ville Melbourne være afhængig af en forholdsvis lille energimængde fra Snowy Mountain's hydro-elektricitetsværk, Newport kraftstation samt et par mindre anlæg. Resultatet ville være, at Melbourne blev frataget hovedparten af sine elektricitetsforsyninger. Denne hypotese er på linje med teorier fremsat af Coral Lorentzen, direktør for A.P.R.O., som opregner eksempler på UFO'ers tilsyneladende systematiske udforskning af jordiske kraft- og vandforsyninger siden 1959. Hun anfører også mange tilfælde før denne dato, der tyder på en grundig militær rekognoscering, i hendes bog »The Great Flying Saucer Hoax«.

Geoffrey S. Rumpf. Sightings Investigation Officer. - Kilde: »Australian Flying Saucer Review«, okt. 1964./P.N.

KOMMENTAR: — Vi hverken ved eller tror noget, men nævner blot en interessant tanke, som flere ufologer har luftet for os i forbindelse med den store strømafbrydelse i U.S.A. for nylig, hvis årsag aldrig rigtigt kom frem. 9 stater, 30 millioner mennesker uden lys og kraft i 8 timer! Og kort tid senere noget i Texas. — — — Generalprøve? — — På hvad? — —

En kendsgerning er det imidlertid, at een eneste »cigarformet sky« på en iøvrigt fuldkommen klar himmel hang ubevægelig over området, skiftende fra »lodret« til »vandret« stilling — — — *Red.*

MARS

Liv i verdensrummet.

Så rykkede vi atter et skridt nærmere. Med den seneste amerikanske succes i rummet, det vellykkede møde med GEMINI 6 og GEMINI 7, er de første vanskeligheder for menneskets første månerejse overvundet. Der forestår endnu en række forsøg inden den første raket starter med astronauter om bord for at indlede den første jord-invasion på Månen.

Hvad vil de finde? Vi ved det ikke, men det er overvejende sandsynligt, at vi kender svaret inden

1970. Har man fulgt med i udviklingen inden for den del af astronomien, der beskæftiger sig med vort solsystem og dets muligheder, vil man se en tendens i den offentlige videnskabelige debat, der peger i retning af yderstandpunkter. Man kan undertiden undres over den anvendte argumentation og bevisførelse, selvom det turde være helt klart, at der endnu findes mange uafklarede spørgsmål. Vi ved ikke med sikkerhed, hvor pålidelige de indhentede »satelitoplysninger« er, og vi ved heller ikke, om alle indhentede oplysninger er offentliggjort. Derimod ved vi, at interessen for dette særlige arbejdsfelt, der tidligere var forbeholdt fagmænd, er stærkt stigende. Vor tekniske udvikling har bevirket, at vi næsten kan følge udviklingens fremskridt i samme øjeblik, som de sker.

Bogen om »Mars den gådefulde planet« er nu udkommet, og den kan anbefales alle, der interesserer sig for den astronomiske side af vor udvikling. Bogen giver ikke noget svar på de mange spørgsmål, der dukker op i forbindelse med Mars, men den trækker en række af de vigtigste hypoteser frem.

I forbindelse med bogen vil de to efterfølgende artikler sikkert have interesse. Artiklerne er godt nok et par år gamle, men vi har fundet de i artiklerne fremsatte synspunkter så interessante og aktuelle, at de stadig fortjener opmærksomhed, og hertil kommer så, at de er et udmærket supplement til både Marsbogen og de tidligere bragte artikler om liv i rummet.

Frank Pedersen.

Indenfor mulighedens grænse:

Liv på Mars?

Den, af de fleste astronomer tildigere som »død« betegnede planet, Mars, er pludselig atter rykket ind i midtpunktet som sandsynlig eller antagelig bolig »for liv af en eller anden art«. Beretninger fra Verdensrumsvidenskabens komité sammenholdt med NASA's program om på stedet at undersøge, om marsmånen Phobos rent faktisk er en kæmpemæssig marsiansk rumstation, viser, at muligheden for eksistensen af en fremskreden race på Mars ikke mere anses som fantastisk. Flere højt ansete videnskabsmænd har ikke tøvet med at afsløre ejendommelige opdagelser, som tænkelig må være egnet til at bevise en mars-civilisation.

Opdagelsen af en åbenbart på mars-ækvatoren eksisterende, kæmpemæssig og unaturlig vulst, blev i 1962 omtalt af dr. Ernst J. Opik, en fremragende astrofysiker. Direkte målinger foretaget af ni berømte astronomer, sagde dr. Opik, tyder på en kæmpemæssig om ækvator løbende vulst. Disse målinger, foretaget af eksperter, beroede på forskellige metoder og »kunne på ingen måde tilskrives sædvanlige fejltagelser eller vildfarelser«.

I sin overraskende erklæring siger dr. Opik videre: »Hvis fantasifulde erklæringer skal have fortrinsret, så er her god anledning til at foreslå, at denne ækvatoriale vulst på Mars er hul og er en slags tag, hvorunder marsianerne levede skjult eller endnu lever. Dette tag er blevet bygget af marsianerne, og de nyder nu et velgørende, kunstigt reguleret klima«.

Med videnskabelig forsigtighed tilføjede dr. Opik, at det ved den nævnte vulst også kunne dreje sig om et optisk bedrag forårsaget af usædvanlige atmosfæiske effekter, men de omhyggelige iagttagelser af Trumpler, Müller og af de øvrige ni erfarne astronomer synes at udelukke denne mulighed.

Hvis dr. Opiks antagelse er rigtig, kunne vi muligt opdage en kunstig verden .. byer, industrier og landvæsen .. alt under det gigantiske »tag« over marsækvatoren.

En anden antagelse, at Mars kunne have varme områder, i hvilke der fandtes liv, blev ytret af Nobelpristageren dr. Joshva Lederberg og dr. Car Sagan, rumekspert og biologisk rådgiver for NASA. Begge disse videnskabsmænd mener, at der på Mars må findes varme kilder og vulkaner, som tillader eksistensen af levende mikroorganismer.

For 13 år siden berettede den kendte japanske astronom, Tsuneo Saheki, om en af ham på Mars iagttaget uhyre eksplosion. Han erklærede, at kun en atomar eksplosion ville være synlig fra Jorden.

Da en naturlig eksplosion almindeligvis vil anses for udelukket, lader Sahekis beretning formode, at *en fremskreden race på Mars* — villet eller ikke-villet — har udløst en atomeksplosion.

Det mest kendte tegn på en sådan race er nettet af de såkaldte »kanaler«. Denne betegnelse brugte den italienske astronom G. V. Schiaparelli, som opdagede disse kanaler i 1877. Han betegnede dem som geometrisk præcise, som om de var anlagt med »lineal eller kompas«. Dette net er nu fuldt bekræftet af mars-eksperter som dr. Carl C. Slipher fra Lowell-observatoriet, dr. Richardson og dr. Petitt, som har set disse kanalers skarpe omrids gennem teleskoper på Mt. Wilson og Mt. Palomar.

Det stærkeste bevis for, at disse kanaler er kunstige, fandt Wells Allan Webb, en kendt forsker og en autoritet på marsforskningens område. Som medlem af NICAP gav han tilladelse til, at hans opdagelse måtte citeres.

Mange skeptikere hævder stædigt, at »kanalerne« blot er kæmpemæssige revner hidrørende fra jordskælv og meteornedslag. Gennem sit lange studium af månekraterstråler, lavarevner, jordskælvsbrudlinier og mange andre naturlige revneformationer, fandt Webb kun tilfældige mønstre, uregelmæssige, ofte afbrudte linier. I modsætning hertil viser kanalnettet på Mars i høj grad en forbindelse, og er forbindelserne mellem de mørke pletter, kaldet baser. Af Webb's topologiske analyse fremkommer nu følgende påfaldende kendsgerninger:

Kanalnettet på Mars er næsten identisk med vort jordiske net af forbindelsesveje. Kanalerne svarer til vore jernbanelinier og kontinentale hovedveje og oaserne til vore byer.

På den Internationale astronomiske føderations Kongres i 1961 kommenterede Webb planerne om store kolonier på Mars. Kæmpemæssige ledninger ville bringe vanddamp fra de om sommeren smeltede polare iskapper. Denne kamp ville atter blive kondenseret til vand og i store »forrådsbeholdere« stå til rådighed for de under kunstigt lufttryk i byerne boende kolonister og til vanding af de i lavtrykplasticdrivhuse voksende planter. Fugtighed blandet med ilt fra planteproduktionen kan uden anvendelse af kraft ledes over store afstande. Dette muliggøres gennem anvendelse af reguleringsventiler, som er indstillet efter luftens sammentrækninger forårsaget af temperaturforskellene mellem dag og nat. Et sådant system med ledninger på ca. 1,5 km i diameter eller muligt mere, kunne forsørge alle kolonister og strække sig fra pol til pol. Et sådant ledningsnet ville på stor afstand se ud som det tilsvarende kanal- og oasenet på Mars. Når nye byer bliver bygget, vil også de blive tilsluttet dette net, akkurat som på Mars, hvor også fra tid til anden nye kanaler og oaser viser sig.

Sådanne ledninger vil logisk forløbe mellem bosættelserne i store kredse (lige linier) bortset fra de steder, hvor naturlige hindringer gør afvigelser nødvendige. I 1954 sagde dr. Rihardson fra Mt. Palomarobservatoret, at marskanalerne, når de fulgte storkredse, stærkt tydede på intelligente væseners værk. Senere bragte dr. Sliphers marsfotografier beviset for, at disse kanaler virkelig forløb i storkredse — yderligere et led i beviskæden.

Som forsigtig videnskabsmand hævdede Webb naturligvis ikke, at kanalnettet er et fuldgyldigt bevis for eksistensen af en højt udviklet race på Mars. Men ingen — selv ikke de største skeptikere — har indtil nu været i stand til at forklare, hvorledes dette egenartede, præcise net kan være opstået på naturlig måde.

De fleste skeptikere bruger, som argument mod livsmuligheder på Mars, denne planets »rå« klima. På grund af de bitterkolde nætter på Mars kan der dér kun eksistere lavtstående, koldblodede skabninger.

Dr. James C. Bartlett junr., kendt astronom i Baltimore og NICAP rådgiver, er dog af en anden mening. Han sagde: »Sådanne klimatiske betingelser er helt enkelt de naturlige betingelser og for en marsiansk organisme ligeså tålelig, som den fugtige jungle i ækvatorzonen på vor Jord er for de dér bosiddende mennesker.

Alt liv må harmonere med sine omgivelser, hvis det fortsat skal eksistere som liv.. Eller tror nogen, at en fisk føler sig ubehagelig våd, fordi den altid opholder sig i vandet? Eller at en isbjørn fryser, mens den holder siesta på en isflage?«

Det marsianske klima, mener dr. Bartlett, er hverken råt eller mildt — det er ganske enkelt marsiansk. Efter hans mening behøver marsianske skabninger ikke ubetinget høre til de laverestående livsformer.

De videnskabelige beretninger om betingelserne for liv på Mars indeholder ingen positive holdepunkter over sandsynlige livsformer. Tyngdekraften på Mars er kun 38 pct. af Jordens tyngdekraft. En 68 kg tung besøgende fra Jorden ville kun veje 25 kg på Mars, og da hans bevægelser ville være meget lette, måtte han bevæge sig meget for at holde sig sund og rask.

I den iltfattige luft på Mars ville intet brænde. Solen ville se ud til at være fire gange mindre end

set fra Jorden og himlens farve ville se hvidligblå ud.

De videnskabelige meninger og spekulationerne om liv på Mars er meget forskellige.

1. Intet liv. Mars er død.
2. Kun planteliv.
3. Planter og mikrober.
4. Dyr, ikke som på Jorden, men sandsynligvis meget store.
5. Marsianske skabninger, anderledes end os, mere eller mindre højt udviklet.
6. En højt udviklet race fra en anden planet benytter Mars som støttepunkt eller koloni.
7. Beboet af efterkommere af en oprindelig marsrace, som udviklede sig, da planeten havde oceaner, ilt og en atmosfære, der lignede den jordiske.

   Da Mars begyndte at tabe atmosfære og vand, trak beboerne sig tilbage i kunstige, trykventilerede beskyttelsesrum.

Sandheden kan ikke lade vente længe på sig. Om et år eller to vil en sonde flyve forbi Mars eller muligt lande på planeten og sende oplysninger tilbage til Jorden gennem radio og T.V.

Hvis det skulle vise sig, at Mars er ørkenagtig og tom eller kun fostrer liv på lavtstående trin, så vil denne planet glide ud som mulig UFO-kilde. Selv hvis en fremskreden verden skulle blive afsløret, behøver der dog ikke at være tvangsmæssige forbindelser med UFO'er tilstede. En sådan afsløring ville dog tilintetgøre skeptikernes argumentationer, idet disse altid har hævdet, at ingen af vore naboplaneter husede intelligent liv.

Konstatering af en intelligent race på Mars ville dog være den mest dramatiske opdagelse i Jordens historie. Hvis de lignede os, kunne vi håbe på en snarlig forbindelse eller eventuel håbe på et besøg. Den chance ville være endnu større, hvis vi kunne konstatere, at de gennem UFO's og gennem observationer af Jorden allerede vidste besked med os.

De på Mars boende væsener må være helt anderledes end os, så anderledes, at år ville forløbe inden gensidig forståelse ville kunne opnås. Men selv om vi aldrig ville kunne forstå denne race og en sammenkomst skulle vise sig umulig, så ville allerede opdagelsen af, at der også andetsteds fandtes intelligent liv, fuldkommen forandre vort liv.

Kilde: UFO Investigator 3/4 1963.

Oversat fra UN nr. 91/64 —/*Slej.*

Erobring af verdensrummet.

Kolonier på Mars.

Endnu før år 2000 vil der findes jordiske kolonier på naboplaneten Mars, erklærer de amerikanske rumfartseksperter dr. Simon Ramo, leder af Space Tecnology Laboratories, dr. G. Quarles fra Army Ordnance Missile Command og Andrew Haley, den tidligere præsident for Det amerikanske Raket-Selskab og nuværende præsident for Den internationale astronomiske Forening.

Efter mr. Haleys mening vil den første større koloni opstå på Mars. Kæmpestore raketskibe vil bringe tusinder af ingeniører og arbejdere til den røde planet, hvis de vil bygge underjordiske byer eller isolerede byer under kæmpestore hylstre. Millioner af mennesker vil her tage ophold for at aflaste den overbefolkede Jord. Mr. Haley tilføjede, at man ved beboede planeter først måtte indhente tilladelse hos planetens egne beboere. For at føre forhandlinger med dem måtte der først dannes en international kommission.

Herved kan der opstå talløse problemer som f. eks. overførsel af sygdomme mod hvilke jordmennesket er immun. I forståelse med en eventuel forhåndenværende regering overvejer man allerede at indføre en karantænetid så vel som sterilisation af jordiske rumskibe. Omvendt må man tage forholdsregler, der kan beskytte vore astronauter mod sygdomskim fra andre planeter.

På den anden side dukker spørgsmålet om vore piloters møde med anderledes skabte, intelligente, levende væsener op. Kan de skjule frygt eller skræk? Og kan de få bugt med de store forskelle i livs- og ernæringsvaner, skik og brug og religiøs tro?

Nogle videnskabsmænd har allerede diskuteret, om det er hensigtsmæssigt gennem nukleare eksplosioner på andre planeter eller i disses nærhed at ændre Jordens klima. Således foreslog mr. Haley at lægge Saturns orbit (omløbsbane) nærmere Solen »for at gøre den beboelig for liv på den måde, som vi kender«. På den anden side kunne dette have katastrofale følger for de levende væsener, der evt. måtte bebo planeten, om muligt bringe uorden i hele solsystemet. (Som man ser findes der også vanvittige idéer!) — Red.

Brigadegeneral John McDavid fra USAF erklæ-

rede, at møde med mennesker fra andre verdener kunne føre til rumkrige, særligt hvis de var os overlege, hvilket var at vente. Menneskene må før eller senere tage for en kendsgerning, at denne Jord kun er et sandskorn i universet, og at mennesket kun er én af mange former for liv, og at andre racer kan være os langt overlegne«, sagde generalen til studenterne ved Millikeuniversitetet.

NASA udforsker marsmånen Phobos.

Reymond H. Wilson junr., en højtstående embedsmand indenfor NASA, har erklæret, at rumsonder nu skal fastslå, om marsmånen Phobos er en kæmpemæssig rumstation eller ej. Prominente astronomer anser det for muligt, at denne måne, på grund af sit mærkelige kredsløb, for lang tid siden kan være stationeret dér af en fremskreden race på Mars.

Marssonden vil medbringe tilstrækkeligt udstyr til at kunne fastslå, om marsspektret viser tilstedeværelse af aluminium. Hvis dette er tilfældet, ville det »være en overordentlig interessant opdagelse«. Man er kommet på den tanke, at Phobos kunne være kunstig, fordi den kredser hurtigere omkring Mars end Mars drejer sig om sig selv (altså hurtigere end Mars' egen rotation), nemlig 8½ time, mens planeten selv bruger ca. 25 timer til en egenrotation.

Allerede i 1959 havde den russiske videnskabsmand, dr. I. S. Shklowsky erklæret, at Phobos på grund af luft- og elektromagnetisk indflydelse bliver bremset betydeligt hurtigere end en naturlig måne gør. Han troede derfor, at Phobos med sine ca. 15 km i diameter (diameteren svinger efter videnskabelige angivelser mellem 8 og 60 km) var en hul kugle, i hvis indre der befandt sig en koloni af flygtede mennesker fra Mars. Disse mennesker flygtede fra planeten, da denne mistede sin ilt.

Denne hypotese er i mellemtiden blevet accepteret af flere videnskabsmænd, blandt andet af dr. Fred Singer, tidligere præsident Eisenhowers rumfartsrådgiver. Den hypotese, at Phobos kunne være en af Mars indfanget asteroide er blevet afkræftet af videnskabsmændene Alan Webb og professor James Harder fra universitetet i Kalifornien. Efter deres mening kan hverken Phobos eller Deimos være naturlige måner. Begge har en næsten fast orbit. Hvis en asteroide var kommet ind i Mars' gravitationsfelt, så ville den tabe i vægt og energi og ville frem for alt ikke kunne opvise en næsten rund orbit, hvilket er tilfældet med begge måner.

Hvis Phobos er hul, så kunne den omslutte en by, som indeholdt alt nødvendigt incl. særlige haver, og der kunne finde regelmæssige flyvninger sted til Mars, hvor man kunne have tidligere anbragte lagre af materialer.

Dr. Shklowsky anser det for muligt, at Phobos er blevet bygget for flere millioner år siden af en nu uddød race. Selv om også dette er sket for forholdsvis kort tid siden, er chancen for at finde levende mennesker kun ringe. Der kunne dog findes isolerede områder på Mars i hvilke mennesker levede — enten på overfladen under store hylstre eller underjordiske med kunstig atmosfære, varme og lys noget lignende det, som vi har planlagt på Månen. I en beretning af 27.-4. 1949 anser USAF sådanne underjordiske marsbyer for mulige.

Udnyttelse af asteroiderne.

Astronomen og ingeniøren D. M. Cole erklærede på Det amerikanske Raketselskabs kongres, at asteroiderne skal undersøges for værdier i undergrunden. Cole skønner, at f. eks. asteroiden Ivar indeholder for ca. 50 millioner dollar kostbare metaller.

Ivar er en af de 12 nærmeste asteroider, som ikke blot kan benyttes som rumstation, men også kommer i betragtning som operationsbase.

Raketselskab beretter om rumsignaler.

Med titlen »Historisk beretning om liv i verdensrummet — Tesla, Marconi, Todd« offentliggjorde for kort tid siden Det amerikanske Raketselskab (American Rocket Society) i anledning af dets 17-årige beståen og en samtidig rumflyvningsudstilling i Los Angeles fra 13. til 18.-11. 1962 følgende kendsgerninger:

Forfatterne C. D. Jackson og R. E. Hohman har meddelt, at der allerede tre gange her på Jorden er opfanget ikke-jordiske signaler. Geniet på 21-området, Nicola Tesla, har allerede i 1899 opfanget signaler, »en klar bølge i tal og ordnet«, ud fra hvilket han sluttede, at det måtte »dreje sig om forsøg på, fra ikke-jordiske levende væsener og nærmere bestemt fra mennesker, gennem signaler at sætte sig i forbindelse med os«.

I 1921 havde Marconi ligeledes opfanget regelmæssige impulser, som han antog for at være en »ikke-jordisk kode«. I 1924 havde dr. David Todd, mens Mars befandt sig nærmest Jorden, modtaget signaler som han forandrede til lystegn og opbevaret dem for efterverdenen på fotografisk papir.

Man anser det for muligt, at de af Marconi og Todd opfangede signaler kan være svar på nogle for 22 år siden fra Jorden udsendte signaler, som

man havde rettet mod stjernerne Epsilon og Tau Ceti, fordi disse muligt var hjemsteder for liv. Da afstanden til begge stjerner er henholdsvis 10,8 og 11,8 lysår, så kunne et svar netop have brugt så lang tid, nemlig 21,6 eller 23,6 lysår. Professor Oberth anser disse to stjerner for at være et muligt hjemsted for UFO'er.

Også Jupiter huser liv.

En videnskabsmand ved Lockhead flyfabriker i USA, Rainer Berger, sagde, på Det amerikanske astronautiske Selskabs årsmøde i Los Angeles, at Jupiter trods sine giftige skyer af ammoniak og metan muligvis husede menneskeligt liv. Skyerne kunne huse varme oceaner og have gode livsbetingelser. Først for nylig er flere videnskabsmænd kommet til den overbevisning, efter at de tidligere havde frakendt planeten enhver mulighed for liv.

UN nr. 91/64. —*/Slej.*

Planteliv på Mars.

Også de mystiske kanalers eksistens bevist.

BERKELEY, TORSDAG, AFP.

Der findes både kanaler og bestemte former for planteliv på Mars, hævder den amerikanske astronom, dr. Clyde Tombaugh.

Dr. Tombaugh støttede sine iagttagelser med de fotografier, som tidligere i år blev taget af den amerikanske satellit »Mariner 4«. Optagelserne beviser kanalernes eksistens samt tilstedeværelsen af en bestemt slags planteliv på planeten, sagde astronomen.

Sorte spor.

Den amerikanske astronom, der er tilknyttet universitets-observatoriet i New Mexico, fremkom med oplysninger under et møde i den amerikanske sammenslutning for videnskabelig udvikling. Han sagde, at syv af de 22 fotografier viste sorte spor, som passede sammen med bestemte mærker, han havde iagttaget under sine teleskopiske studier af planeten.

Berl. Tid. 31.-12. 1965.

Når dårer trænger sig frem, trækker kloge sig tilbage. *Japansk ordsprog.*

Erindrer De . . ?

— David Lever's særdeles interessante artikel i ENQUIRER i 1963, om Mars' to ejendommelige måner og de nyeste teorier desangående? Artiklen har tidligere været gengivet i sin helhed i UFO-NYT (jan.-feb. 1964), ligesom den også er medtaget i vor nylig udkomne bog, »Mars, den gådefulde planet«. Vi skal derfor på dette sted nøjes med at citere uddrag af den.

»Amerikanske regerings-videnskabsmænd arbejder, mens De læser dette, på en fantastisk alsidig undersøgelse, idet de vil prøve på at bekræfte, at en enorm rum-platform — — — kredser om planeten Mars«.

»I løbet af de næste 18 måneder vil USA's regering ofre over 55 mill. dollars på at finde ud af, om satellitten, der kredser om Mars, er en kunstigt skabt rumstation«.

»Man forbereder nu rumsonder, der skal afgøre, om Phobos virkelig er en kæmpemæssig rumbase, der er bragt i kredsløb«, sagde Raymond E. Wilson, leder af afdelingen for anvendt matematik for National Aeronautics and Space Administration (NASA, den amerikanske rumfartsstyrelse)«.

» — den næste rumraket i Mariner-serien — vil blive afskudt, så den passerer tæt forbi Mars, og vil medføre specialudstyr, der er i stand til at analysere det lys, der tilbagekastes fra Phobos«.

»Selv om denne Mariner-sonde forfejler sit mål — og foreløbig har tre efter hinanden forfejlet det — så vil den følgende raket prøve igen, denne gang med yderligere instrumenter, beregnet til at optage eksistensen af liv på planeten eller dens måner«.

Kan man herefter være i tvivl om, HVAD FORMÅLET MED MARINER 4 var? Hvortil kommer, at dens bane var beregnet — og blev fuldført — således, at mindst én af Mars' to måner må have passeret forbi kameralinsen, mens optagelserne foregik.

MAN HAR STADIG IKKE OFFENTLIGGJORT MERE END NOGLE FÅ AF DE IALT (officielt) 22 BILLEDER. — — HVORFOR?

Well, på denne side af Atlanten er vi jo kun plankeværkskiggere og kan derfor kun vanskeligt tillade os at klage over show-et, — men hvor længe endnu vil det amerikanske folk selv finde sig i at måtte blive ved at punge ud, når de ikke engang får de indvundne resultater at se?

B.J.

Ret linie opdaget på Mars.

Under denne overskrift bragte det tyske dagblad »Die Welt« fra den 19. september 1965 — på et ikke særligt fremtrædende sted og i en lidet iøjnefaldende opsætning — følgende meddelelse fra Athen, hvor der netop i efteråret afholdtes international rumfartskonference:

Under studiet af de Mars-billeder, der blev taget af den amerikanske sonde Mariner 4, har amerikanske videnskabsmænd gjort en overraskende opdagelse: På et billede fandt de en diagonalt forløbende ret linie, som på Mars-overfladen svarer til en længde af ca. 250 kilometer. Frank Schutz fra rumforskningscentret i Pasadena udtalte herom: »Vi ved endnu ikke, hvad denne linie forestiller. Den befinder sig på den sydlige halvkugle, hvor man også så »kanalerne«. Området er det såkaldte *Atlantis* og omfatter to »udtørrede have«, *Mare Sirenus* og *Mare Cimmerium*. Sandsynligheden for, at denne rette linie skulle være en på naturlig måde opstået revne eller spalte, må anses for ringe«.

—/BJ.

»W« opdaget på Mars.

I det velkendte og yderst seriøse luftfartstidsskrift »INTER-AVIA« kunne man i august-nummeret 1965 læse følgende passage: » — — hvorimod man på fotografi nr. 2, der blev taget fra en afstand af 15.200 km, og som dækker et område, der er 300 km bredt og 885 k mlangt, kan skelne en dannelse med form som et W.«

Det bør måske i denne forbindelse nævnes, at man adskillige gange tidligere, helt tilbage til 1948, har observeret netop et W på Mars, gennem teleskoper fra Jorden, — selv om visse ledende astronomer i nogle tilfælde har foretrukket at kalde det et M. —*/BJ.*

Skjorter, knapper - og Mars.

Af Daniel W. Fry.

En velkendt filosof har engang sagt, at »den astronomiske videnskab hovedsageligt består af en himmelstræbende overbygning af postulater, der omhyggeligt er rejst på et fundament af teorier, som igen hviler på en undergrund af ren spekulation«.

Denne videnskab går frem på den måde, at den opdager eller forestiller sig en knap — og derefter syr en skjorte på knappen. Når først dette er gjort, kan knappen benyttes til at bevise skjorten, og skjorten til at bevise knappen. Astronomen siger: »Skjorten må være gyldig, fordi den passer til knappen, og knappen må naturligvis være gyldig, fordi den er en del af skjorten«. Han stopper sjældent op for at overveje, hvor mange andre skjorter, der lige så godt kunne passe til knappen, eller om knappen måske ville tage sig endnu bedre ud på en kjole.

Aldrig har sandheden i denne erklæring været mere åbenlys end i vor tid, under modtagelsen og bearbejdelsen af data fra Mars-sonden Mariner 4. Mens sonden sendte os et sæt temmelig værdifulde knapper, er nogle af de skjorter, man nu syr på dem, særdeles fantastiske i deres rigdom på spekulative detaljer. Sherlock Holmes kunne ikke have gjort det nær så godt, selv i sine bedste år.

Mens denne artikel skrives, er stadig kun nogle få af de første billeder blevet offentliggjort. Ingen af disse billeder af planeten selv har nogen chance for at blive af afgørende betydning, men hvis nogen af de øvrige skulle vise en nogenlunde klar gengivelse af en af Mars-månerne i en eller anden afstand, vil dette sandsynligvis være af større betydning end alle de øvrige modtagne data tilsammen.

»Panorama«, 4. årg. nr. 5. —*/BJ.*

Krig gør menneskeliv billige og alt andet dyrt.
Ukendt forfatter.

FILOSOFI

Hvad foregår der inde i en videnskabmands hovede?

I juni-nummeret 1965 af »Australian Flying Sancer Review« kunne man læse følgende:

»Ved den UFO-kongres, der for nylig blev afholdt med Det Astronomiske Selskab i Ballarat, Victoria, som initiativtager, trådte det klart frem, at konflikten mellem de to modstridende synspunkter, der anlægges henholdsvis af myndighederne og af UFO-grupperne, ikke længere bare er en divergens mellem videnskabsmanden og øjenvidnet, men derimod en konflikt mellem to forskellige retninger inden for den logiske tænkning. Når mennesker af dén kaliber står over for hinanden, som f. eks. øverste videnskabelige rådgiver for det Australske Flyvevåben, mr. B. G. Roberts, der benægter eksistensen af flyvende tallerkener, eller pastor W. Gill og fhv. luftmarshal, sir George Jones, der sætter hele deres erfaring, uddannelse og uomtvistelige hæderlighed ind på det modsatte synspunkt, — så kan diskussionen kun ende uafgjort, idet parterne hver især slutter, hvor de begyndte, med hver sin mening.

De officielle ræsonnementer virker ikke overbevisende. Videnskabsmændene kan, når det drejer sig om ufologi, ikke anstille kontrollerede eksperimenter som bevis for deres synspunkter; de kan kun »behandle« observationsrapporter, og derfor også kun »danne sig en mening«; — og derfor forsøger videnskaben at vinde sejren hjem ved at argumentere ad den teoretiske filosofis baner.

Den ortodokse tænkemåde, som den moderne videnskab bygger på, hævder, at ethvert emne, fænomen eller væsen, der vil gøre krav på videnskabelig anerkendelse, må være i overensstemmelse med visse regler, der er opstillet af videnskaben som det eneste gyldige sandhedskriterium. Frem for alt må det vise sig at være underkastet princippet om »årsag og virkning«, ifølge hvilket den ene faktor forklarer den anden eller — i modsat fald — gør den ugyldig.

Hvis man betragter de *Flyvende Tallerkener* som en virkning og en ikke-jordisk teknologi som deres årsag, så *vil* disse objekter *kun kunne anerkendes som værende fremmede rumfartøjer, såfremt et oprindelsessted, en ikke-jordisk civilisation, kan påvises.* Men eftersom videnskaben er ude af stand til at opdage nogen som helst form for liv i vort solsystem — og endnu mindre i de fjernere dele af vort kosmiske nabolag, har man altså heller ikke noget grundlag for at indplacere de flyvende tallerkener.

Ifølge det foregående kan disse objekter altså ikke være ikke-jordiske maskiner, men må forklares som naturlige fænomener, d.v.s. meteorer, flyvemaskiner o.s.v. hidrørende fra noget påviseligt i omverdenen.

Vi er så absolut modstandere af denne form for tænkning og vil foreslå et alternativ gående ud på, at det, ligeledes ifølge begreberne om »årsag og virkning«, må være rimeligt ud fra en identifikation af virkningen (tallerkenerne) at konkludere tilbage til årsagen (en civilisation et sted i Kosmos).

Enhver form for tænkning må dog som sit endemål have SANDHEDEN; — lad os fortsat søge den«.

Dr. M. Lindtner.

Af hensyn til de læsere, der eventuelt ikke er fortrolige med videnskabens arbejdsmetoder og deres teoretisk-filosofiske grundlag, vil det måske være på sin plads at belyse det ovenfor refererede med et eksempel.

En videnskabsmand tager et reagensglas, hælder sprit i det, vender sig om for at tage noget andet og kommer i det samme til at nyse. Da han igen ser på reagensglasset, er spritten blevet grøn. Det vil da være uvidenskabeligt, om han i næste nummer af »Videnskabelige meddelelser« bekendtgør, at »hvis sprit henstår uden låg, bliver den straks grøn, hvis man nyser i samme lokale og med ryggen til«.

Det er klart, at man må have gjort sig visse filosofiske overvejelser over, hvilken grad af bevismæssig sikkerhed man må have, før man kan give fænomenet »videnskabelig anerkendelse«, og det er også klart, at reglerne må være så strenge og logisk éntydige, at man kun fremkommer med fuldkommen »skudsikre« resultater, hvis man vil gøre krav på betegnelsen »videnskabsmand«.

☆

I eksemplet ovenfor måtte man forlange — og gennem kontrollerede forsøg godtgøre, at man virkelig med garanteret ren sprit og med i forvejen steriliserede reagensglas o.s.v. fik det samme resultat hver gang, uanset hvem, der nøs, og uanset hvor og hvornår, forsøget blev udført. — Årsagen ville nok snarere vise sig at være en sjat af et eller andet, der tilfældigvis befandt sig på bunden af glasset og blev overset ved første forsøg.

Lige så logisk og nødvendigt dette »maskineri« er i det »normale« forskningsarbejde, — lige så tungt og latterligt, ja ligefrem barokt virker det, når det anvendes på den nævnte måde på fænomenet de flyvende tallerkener, og det er svært at frigøre sig fra den tanke, at der må være en hel del forstokkethed og ortodoks konservatisme med i spillet, når man hellere klynger sig til filosofiske betragtninger end tror på, hvad éns egne øjne, fotografiapparater og radaranlæg viser med al (u-)ønskelig tydelighed. Men én ting er måske også, hvad videnskabsmanden selv mener efter kl. 16,00, noget andet, hvad han kan give officielt udtryk for af hensyn til sit videnskabelige navn og rygte blandt kollegerne. Det skal dog i sandhedens interesse siges, at stadig flere kendte videnskabsmænd efterhånden vover at lufte deres egne *meninger*, — enten som rotter, der forsigtigt antyder en vis lyst til at forlade den synkende skude, mens tid er, — eller fordi de trods alt føler sig så sikre i deres private bedømmelse, at de kan trøste sig med udsigten til at komme til at le sidst — og dermed bedst!

Det er det samme tunge maskineri, eller rettere sagt den garanti, det indebærer, der er årsagen til, at vi overhovedet er interesserede i at opnå »videnskabelig anerkendelse« af de flyvende tallerkener. Hvis man kunne få videnskaben til at skrive under på hvad som helst, kunne det være det samme. Det vil derfor ikke alene være højst uvidenskabeligt og nytteløst, men også yderst paradoxalt, om vi »ansøgte« samme videnskab om en delvis afståen fra den helt nøgterne og objektive vurderingsmåde for tallerkenernes vedkommende, hvor gerne vi end så anerkendelsen komme snarest. Det gør vi derfor heller ikke, men vi vil slutte op om Dr. M. Lindtner og hævde, at der trods alt må være noget galt med den teoretiske filosofi, hvis den — uden at konservatisme, bevidst hemmeligholdelse, eller andre former for manglende objektivitet spiller ind — kan føre til, at man i visse tilfælde må benægte kendsgerninger eller henlægge dem på »glemmehylden«, fordi man ikke i øjeblikket er i stand til at påvise og efterkontrollere deres årsag, — og de tilfældigvis ikke passer ind i de i øjeblikket gældende teorier.

Der er imidlertid en anden ting, der spiller ind, som Dr. Lindtner også nævner, og som en videnskabsmand uvægerligt vil fremholde. Det er den kendsgerning, at tallerkenfænomenerne hidtil (i hvert fald officielt) har unddraget sig en nærmere videnskabelig undersøgelse under »kontrollerede omstændigheder« på grund af deres »tilfældige« eller i hvert fald altid uforudsigelige tilsynekomst. Hvis man kunne få disse fænomener, — ville videnskabsmanden sige, — til gentagne gange at optræde, når vi stod parat med alt nødvendigt apparatur »skudklart«, så . . . måske . . . kunne vi nå frem til en konklusion.

At denne indstilling indgår som en af årsagerne til den tavshedsmur, der omgiver tallerkenerne, kan man se, ved at betragte videnskabens holdning over for andre fænomener, som man heller aldrig har kunnet få til at optræde »på kommando«. Vi behøver ikke engang gå så langt som til levitation eller teleportation, som jo hævdes at kunne »lade sig gøre«. Det er tilstrækkeligt at slå efter, hvad videnskaben egentlig har at sige om kuglelyn, (hvad det så ellers er!), og man vil opdage, at den dag i dag er der mange forskere, der betvivler deres eksistens overhovedet, — til trods for at tusinder er blevet indberettet i århundredernes løb. Og erkendelsen af et sådant — formodet — naturfænomen ville endda næppe rokke noget særligt ved det bestående verdensbillede. — — —

Det kan godt være, at en hel del af de mere fordomsfri videnskabsmænd i virkeligheden brændende ønsker sig at få lejlighed — samt tilladelse og tilhørende bevillinger — til at foretage en nærmere undersøgelse af tallerkenerne. Men godtage dem uden den fornødne bevismæssige sikkerhed vil de ikke, og derfor »kan« de heller ikke på nuværende tidspunkt konkludere baglæns, som Dr. Lindtner foreslår.

Nu må man imidlertid ikke tro, at enhver videnskabsmand gennemprøver samtlige de eksperimenter, som alle andre og tidligere forskere har foretaget og aflagt rapport om, — så kom man aldrig videre. Derfor vil en meget væsentlig del også af

en videnskabsmands faglige »viden« i virkeligheden være *tro,* baseret på tillid til tidligere og nulevende kolleger. Men denne tillid kan åbenbart ikke udstrækkes til at gælde andre mennesker end den lille »klike«, der har et anerkendt navn inden for netop deres egen forskningsgren, selv ikke, når samstemmende vidneberetninger foreligger i tusindtal.

Alt i alt skal vi nok ikke vente nogen »videnskabelig anerkendelse« af tallerkenerne, før enten en tallerken lader sig undersøge på kryds og tværs af en flok videnskabsmænd uden mundkurv, — eller det er lykkedes først at påvise eksistensen af en ikke-jordisk civilisation på et ganske anderledes overbevisende grundlag end bare det, at dens medlemmer futter rundt om ørerne på folk — i rumskibe, der standser deres biler o.s.v.!

Men af hvilken art skulle dette »ganske anderledes overbevisende grundlag« så være? Fotografier, har man jo fortalt os, beviser ikke noget! — Ufologen undrer sig stadig over alle de mange månebilleder, vi ikke har fået at se. Skulle de mon have vist noget, der kunne virke overbevisende nok på almindelige mennesker, der ikke har fået deres sunde fornuft inficeret med teoretisk filosofi? Givet er det i hvert fald, at offentliggør man fundet af en fremmed civilisation i en ikke alt for fjern del af Kosmos, så vil også tallerkenlavinen rulle.

Så hvis man f.eks. havde særlige grunde til ligefrem at *hemmeligholde* sandheden om de flyvende tallerkener, ville man være nødt til at tilbageholde eventuelle afslørende billeder af vore nabokloder.

Head Shrinker.

Den ny tidsalder.

Af N. E. Wagenda.

I.

Meget er talt og skrevet om den tilstundende »Ny Tidsalder«, »Vandmandens Tidsalder«, »Åndeliggørelsens Tidsalder« — og dermed materialismens undergang —, »Verdenssamfundet« o.s.v. o.s.v. — Langt den største del af den litteratur, der til dato er fremkommet om dette emne, har imidlertid astrologisk, mystisk eller okkult baggrund, hvorfor de fleste mennesker skyder den fra sig igen som vrøvl og overtro, hvis de overhovedet kommer i berøring med den. Men ud fra den betragtning, at der vel næppe findes nogen trosretning eller livsanskuelse, der ikke har fat i bare *noget* af en sandhed, mener jeg, at det — ikke mindst for ufologer — må være af interesse at se, om der *rent konkret* skulle kunne være noget om snakken.

Vi mennesker er forskellige. Vi opfatter tingene og begivenhederne forskelligt, og vi ser forskellige sider eller aspekter af den samme sag, alt efter hvilke begreber og tankebaner, vi i forvejen opererer med og følger, — og dette er også forklaringen på de mange forskellige navne, den »Ny Tidsalder« allerede har fået, endnu inden den er født.

Et træ vælter i storm og dræber i faldet et menneske. Et tilfældigt vidne til ulykken ser måske heri en indgriben fra en Højere Styrelse, (det være sig »Stjernerne«, »Karmaloven« eller »Gud«) — og fremmumler et »ak ja, så var hans time kommet« eller »end ikke en spurv falder til jorden, uden at det er Guds vilje«. En anden tilskuer, der tilfældigvis hører det, stirrer forbløffet og udbryder så: »Hold da op med det hellige pladder, mand; du så sgu da selv, at det var træet, der ramte ham!« —

Jeg skal ikke indlade mig på nogen diskussion om, hvem der har ret, men blot påpege et forhold, der ofte bliver overset: Hvis der findes en Højere Styrelse, uanset hvad man vælger at kalde den, så *har begge ret!* — idet det rent logisk må være således, at en eventuel »højere« Styrelse, der ønsker at gribe ind i den *fysiske* verden, kun kan gennemføre Sin vilje v e d h j æ l p a f *fysiske* virkemidler (træet og stormen).

Det er ud fra denne synsvinkel, vi i det følgende vil gribe vort emne an. Vi vil efterspore sådanne ydre årsager og prøve at se, om der i den fysiske verden af i dag rent konkret er faktorer og tendenser, der kan berettige antagelsen af, at vi står på randen af en ny tidsalder. Derimod vil vi undlade enhver form for religiøse og okkulte betragtninger, idet det overlades til den enkelte, om man som »den dybere årsag« ønsker at se »overgangen til en ny astrologisk 26.000-års periode«, fuldbyrdelsen af en »guddommelig plan med Jorden«, o.s.v. — eller om man blot opfatter det hele som, at vor klode nu står ved et vendepunkt i et iøvrigt mere eller mindre normalt sociologisk og kulturelt udviklingsforløb.

Et mirakel sker ikke i modstrid med naturen, men i modstrid med, hvad der af naturen er os bekendt. *Augustin (314-430).*

II.

Overalt i verden er der uro. Folkeslag rejser sig mod folkeslag. Vor barndoms verdenskort, der dominereds af Det Britiske Imperium, hvis besiddelser var afmærket med rød farve, og Det Franske Kolonirige i gråt, er i dag forvandlet til broget ukendelighed, — og i mange tilfælde er også det sociale mønster inden for de enkelte lande undergået drastiske forandringer.

Men det er ikke blot i politisk henseende, at vi lever i en ustabil tid. Også inden for samtlige videnskaber er der opbrud i de »gamle« tankemønstre samtidig med, at den yngre og mindre dogmatiske generation af forskere på trods af konservatisme og anden modstand forsøger at nå frem til en nyorientering. I et omfang som alrig før findes der på alle områder såkaldte uortodoxe — og endnu forkætrede teorier, samtidig med, at de bestående og »anerkendte« knager gevaldigt i sammenføjningerne under presset af de mange nye opdagelser, man søger at kile ind i dem.

At videnskabelige teorier fra tid til anden må tillempes eller helt opgives til fordel for andre, er ikke noget nyt. Men udviklingen har løbet stærkt i de sidste årtier, og intet tyder på, at tempoet vil blive mindre i den nærmeste fremtid. Det er derfor heller ikke mærkeligt, at mange videnskabsmænd — især af den ældre generation — ikke formår at omstille sig i takt hermed og derved kommer til mange gange at virke endnu mere konservative og forstokkede, end de egentlig er. Men udviklingens hastige tempo er ikke den eneste årsag hertil. For at forklare dette nærmere vil det imidlertid være nødvendigt at foretage et lille sidespring.

Den vesterlandske kultur, som vi tilhører, og som på godt og ondt dominerer størstedelen af Jorden i dag, er blandt andet karakteriseret ved, at den har kraftig slagside i videnskabelig og teknisk retning, hvortil kommer, at dens videnskab igennem det sidste par hundrede år er blevet drevet efter en rationalistisk og materialistisk filosofi. Man har kun villet anerkende og beskæftige sig med, hvad der rent konkret kunne måles og vejes, og heraf har udkrystalliseret sig det verdensbillede, som vi er opvokset med. Det er imidlertid også en historisk kendsgerning, at kunst og litteratur i hvert fald i sine hovedstrømninger genspejler den pågældende epokes verdensbillede, og selv etikken en til en vis grad afhængig heraf. Eksempelvis vil det være vanskeligt for mennesker at se nogen virkelig overbevisende grund til at nægte at gøre militærtjeneste, når de for det første ikke risikerer nogen jordisk domfældelse for de mord, de måtte komme til at begå, men tværtimod er blevet beodret dertil, — og de iøvrigt, med videnskabens udsagn i ryggen, ikke betragter sig selv som andet end et højt udviklet dyr, et kompleks af organisk kemi, styret af nervereaktioner, og som til sin tid blot vil blive kulet ned for at rådne — og så ikke mere.

Med andre ord: Den rationalistiske og materialistiske filosofi har ikke alene udformet vort hidtidige *verdensbillede*, men via videnskaben har den også influeret på hele åndslivet, således at man faktisk i dag må tale om, at en materialistisk *livsanskuelse* er almindeligt udbredt.

Det er ofte blevet hævdet, at fejlen ved den vesterlandske kultur i dag består i, at den tekniske udvikling er løbet for stærkt, og at den åndelige slet ikke har kunne følge med. Spørgsmålet er, om det ikke er mere relevant at udtrykke det således — som antydet gennem det foregående, at man på filosofisk grundlag har fornægtet eksistensen af praktisk talt alt det, den åndelige udvikling skulle bygge på, med det resultat, at den åndelige udvikling er blevet mildest talt ufuldstændig og forkvaklet. Thi ser vi nærmere på den åndelige udvikling omkring os, så viser det sig, at det sandelig ikke er tempoet, men indholdet og retningen, der er noget galt med.

Det kunne imidlertid se ud til, at Kosmos er »idiotsikret«, således at forstå, at ligegyldigt hvor tåbelig en vej man på en given klode kommer til at følge, så vil man uvægerligt — før eller senere — nå frem til det samme, den sande erkendelse af Kosmos og Livet, — medmindre man da har udslettet sig selv forinden.

Historiens største dumhed blev begået, da man trak det skarpe skel mellem »religion« og videnskab og vedtog kun at ville anerkende og beskæftige sig med, hvad der kunne måles og vejes. Langt er man godt nok nået siden, og mange fantastiske opfindelser har den materialistiske videnskab og den deraf følgende teknik skænket os, men man havde utvivlsomt nået til både et sandere verdensbillede og en sundere livsanskuelse, hvis man havde bevaret en vis »ærefrygt for livet« og for Kosmos som helhed.

Man kan pålægge sig selv visse begrænsninger og alligevel nå et vist stykke fremad, men før eller senere må man vælge mellem at benægte fakta, man lige har rendt panden imod, — eller ophæve begrænsningerne. Det er netop denne situation, den jordiske videnskab nu befinder sig i.

Mange kendsgerninger er allerede gennem de seneste årtier blevet henlagt på »glemmehylden« eller

søgt tiet ihjel, fordi de passede så forbasket dårligt ind i de gældende teorier, at der sikkert måtte være noget i vejen med — kendsgerningerne! Materialismen har i dag nået grænsen for sine muligheder, og inden for samtlige videnskaber står man nu over for fænomener, som man enten må lukke øjnene for, hvilket vil være høsjt uvidenskabeligt og også uholdbart i det lange løb, — eller også må man udvide grænserne for, hvad man v i l erkende og beskæftige sig med. Mange nugældende teorier må muligvis helt opgives i de kommende år, og de resterende vil kræve en så kraftig revision, at det faktisk intet under er, om mangen en aldrende videnskabsmand enten vægrer sig ved at tro på alt det nye eller simpelthen ikke orker at se disse fantastiske perspektiver i øjnene, med alle deres konsekvenser, og derfor søger »at holde den gående« længst muligt og »overlader til den yngre generation« at finde hoved og hale på det altsammen, — alt mens han selv bliver siddende i sin toneangivende topstilling tiden ud!

Det, vi i disse år er vidne til inden for videnskaben, er nemlig intet mindre end et verdensbillede, der synker i grus.

Atomteorien var så smuk, da den kom frem i sin moderne udformning: et enkelt og elegant system, der satte skik på alle kemiens iagttagelser, og hvis logiske konsekvenser også viste sig at holde stik, først da man forudsagde både eksistensen af — og egenskaberne hos visse endnu uopdagede grundstoffer, og igen senere på mere dramatisk vis. Det kan det japanske folk tale med om. Alt kunne forklares ud fra antagelsen af kun tre grundpartikler: elektronen, protonen og neutronen, af hvilke endda den sidste, hvad egenskaber angår, kunne opfattes som en sammensmeltning af de to første. Denne teori forklarer stadig på fuldt tilfredsstillende måde alle kemiens iagttagelser; men aldrig så snart var atomfysikerne begyndt at eksperimentere, før man måtte til at lappe på systemet. Gang på gang kom de ud for fænomener, der (kun) kunne forklares, hvis man »bare« antog, at en hidtil ukendt elementarpartikel med de og de egenskaber . . . Gennemsnitlig et par gange om året er denne situation opstået igennem det sidste halve århundrede, og man opererer i dag med ca. 96 forskellige »elementarpartikler« eller universelle byggesten. Man fristes til at istemme det snart klassiske »Hold da helt k . . .: — der var da trods alt kun 92 grundstoffer, man skulle forklare! Det minder i betænkelig grad om situationen efter, at Ptolemæus havde foretaget den endelige afpudsning af det gamle græske verdensbillede og fundet en brugbar matematisk forklaring på de sidste af de kendte uregelmæssigheder ved planeternes bevægelser på himmelen. Man var i stand til at forudberegne en planets position på himmelen med en nøjagtighed, der fuldt ud stod mål med datidens observationsteknik; men med helheden ved selve verdensbilledet stod det derefter således til — idet vi gengiver efter Rudolf Thiels yderst interessante og særdeles læseværdige bog: »Universets Erobring«, (Forlaget Skrifola, 1957):

Planeterne, mente man, bevægede sig i epicykler, hvilket vil sige, at de kredsede om et tænkt punkt, samtidig med at dette af ubekendte grunde løb rundt om Jorden, men med et tænkt punkt et stykke fra Jorden som centrum for bevægelsen. Endelig opererede man med endnu et tænkt punkt, hvorfra set planeternes bevægelser endelig ville synes at være regelmæssige, — altsammen fordi man nu engang ikke k u n n e frigøre sig for dogmerne om den stillestående Jord og om cirklen som den eneste fuldkomne geometriske figur. Ptolemæus udtrykte det selv sejrsstolt således: »Den, der synes, at min konstruktion er for kunstig, han må tænke på, at kun jævn cirkelbevægelse svarer til den guddommelige natur. Man tør vel kalde det en stordåd således at forklare alle tilsyneladende uregelmæssigheder. Hermed er filosofiens og videnskabens sidste mål nået«.

Men tiderne skifter. I 1957 kommenterede Rudolf Thiel det således: »I dette vanvid må vi se endemålet for filosofien og videnskaben, det var den græske astronomi's sidste ord. Hvilken resignationsevne måtte menneskeånden ikke besidde for at slå sig til tåls med en sådan verdensmekanik. Hvor sørgelig ende tog ikke sfærernes harmoni, der var en blomst af den smukkeste og ædleste kultur. — Denne tragedie har dog mere end blot historisk interesse. *Det kunne næsten se ud, som om vor tids videnskab også nærmer sig til en sådan ende, selv om også det ligesom af Ptolemæus føles som en triumf«.*

1500 år skulle hengå, før Kepler effektivt og elegant fik sat tingene på deres rette plads, — simpelthen ved at opgive Jorden som verdens centrum og erkende, at planeternes baner i virkeligheden er ellipser; og endnu længere varede det, inden det nye verdensbillede var almindeligt akcepteret. Derfor burde sådan set alle de, der længselsfuldt går og venter på »den ny tidsalder«, være taknemmelige, hvis det denne gang »kun« varer 50 år, inden den rigtigt slår igennem. — — —

Sikkert er det imidlertid, at vi i vor tid igen er ved at opleve, at »teoriens triumf bliver vanvid-

dets triumf«, og vi trænger i allerhøjeste grad til en ny Rutherford og en ny Bohr til at rydde op i det hele; — eller måske snarere en ny Kepler til at sætte tingene virkelig på plads og lukke øjnene op på os og fortælle os, hvilke fordomme det er, vi »bare« skal opgive denne gang for at komme videre.

Dette gælder ikke bare for atomteorien. Også relativitetsteorien er ude for svære vanskeligheder i disse år. — Man opstillede et dogme og affandt sig med et deraf følgende paradox for at kunne forklare et drilagtigt eksperiments udfald. Dette har så ført frem til en opfattelse af verdensstrukturen, der kun kan udtrykkes i matematiske formler, men ikke fremstilles anskueligt. En hel del videnskabsmænd og teknikere rundt om i verden er da også på rent teoretisk grundlag begyndt at anfægte relativitetsteorien på det kraftigste, — uden dog at være indbyrdes enige. Jeg skal dog ikke indlade mig på at vurdere noget af dette, men blot sige, at samme relativitetsteori vel egentlig heller aldrig har virket særlig overbevisende på almindelig borgerlig sund fornuft, hvis noget sådant ellers eksisterer. Endelig må man ikke glemme, at det aldrig er lykkedes eksperimentelt hverken at bekræfte eller afkræfte den mindste stump af denne teori, hvortil endda kommer, at en del af det erfaringsmateriale, den i sin tid blev bygget på, synes at være begyndt at vakle på det sidste.

Med hensyn til lysets natur tyder visse forsøg på, at det drejer sig om bølger, mens andre peger mere i retning af partikler. Herom siger Rudolf Thiel følgende: »Kvanteteorien stiller to uforenelige opfattelser af lysets natur ved siden af hinanden. Efter mange anstrengelser er det lykkedes at klare modsigelsen, men kun rent matematisk, ikke anskueligt. Man er endelig kommet til den såkaldte ubestemthedsrelation, der giver afkald på erkendelse i dette ords normale betydning. Ptolemæisk triumf, Ptolemæisk resignation!« — — Vi kunne måske også godt snart have brug for en ny Einstein og en ny Planck.

Igennem mange år har to teorier kæmpet bravt om at vinde tilslutning blandt astronomerne. Man har diskuteret ivrigt, om universet udvider sig, og om det derfor kan tænkes at være opstået ved en eksplosion, eller om det pulserer, og blot »for tiden« er i færd med at udvide sig; — — alt dette fordi man har konstateret en rødforskydning i de fjerne spiraltågers spektre, og fordi man i sin tid opfattede det som en Doppler-effekt og fortolkede denne derhen, at spiraltågerne bevæger sig bort fra os med hastigheder, der tiltager med afstanden. I mellemtiden har man imidlertid fundet foreløbig 4 andre årsager, der kan fremkalde rødforskydninger, f.eks. hvis lyset på sin vej passerer gennem magnetfelter. Tableau! — Og en uskyldig satellit, der ikke vidste noget om alt dette, kom til at rapportere hjem, at der faktisk findes fritsvævende magnetfelter derude. — Imens hænger spiraltågerne måske ganske stille derude og ser forundret til, mens videnskabsmændene ivrigt diskuterer videre og bombarderer hinanden med mere eller mindre Einsteinske formler.

De ovenfor fremdragne eksempler må være tilstrækkelige i øjeblikket til at vise den usikkerhed, der i dag hersker inden for naturvidenskaben, og som utvivlsomt vil resultere i drastiske ændringer i hele vort verdensbillede i løbet af de kommende år.

Men det er ikke blot inden for naturvidenskaben,at der har vist sig tegn på forestående forandringer.

Den kendte engelske historiker, professor Arnold Toynbee, har studeret og sammenlignet ikke mindre end 21 civilisationer, idet han især har interesseret sig for årsagerne til deres undergang. Han kommer til det resultat, at åndelig svækkelse og tilsidesættelse af etiske og andre højere kvaliteters værdinormer, samtidig med at hovedvægten lægges på materiel udvikling og materiel magt, spiller en afgørende rolle.

Men er dette måske ikke et ganske godt signalement af vor tid, hvor tomme kirker, popmentalitet, sexdyrkelse, forlystelsessyge, kriminalitet og stigende skilsmissetal taler deres tydelige sprog, alt mens dansen om guldkalven og jagten efter statussymboler bliver stadig mere hektisk.

Popkulturen er dog ikke den eneste form for kulturel udfoldelse. Der foregår en livlig aktivitet og en rivende udvikling inden for alle grene af skabende kust, en udvikling, der, hvad hastighed angår, fuldt ud holder trit med den videnskabelige og tekniske udvikling. — Det store spørgsmål er bare, hvor den fører hen. Hvis man vil være ærlig over for sig selv og undlade kultursnobberi samt lade være at ligge på maven for hvad som helst, bare fordi det er nyt og anderledes, og man iøvrigt tør danne sig en mening selv uden først at se, hvad de såkaldte kunsteksperter og anmeldere har at sige, — så må man jo nok indrømme, at en meget stor del af de nye frembringelser, man bliver præsenteret for, virker direkte sygelige, og det hvadenten det drejer sig om litteratur, teater, maleri, skulptur eller musik. (Læserne bedes venligst læse h e l e dette punktum en gang til, inden

de eventuelt bryder ud i vilde protesthyl.) — — Avantgarde? — Javel, også ad vejen mod afgrunden vil nogle løbe hurtigere end andre.

Nå, der er nu ingen tvivl om, at flertallet af kunstnerne mener det ærligt og oprigtigt, når de hævder, at de er eksperimenterende og søgende. Det kunne derimod se ud, som om det gale består i, at man eksperimenterer ikke alene med udtryksmåder og -midler, men også med målsætningen. Dette kan så igen skyldes, at man netop ikke mere kender eller anerkender nogen højere værdinormer, hverken af etisk eller æstetisk art. Det ville også kunne forklare, hvorfor så megen moderne kunst virker ligefrem manio-depressiv og dyster og i hvert fald blottet for ethvert spor af ægte livsglæde. Er situationen måske i virkeligheden den, at den moderne kunst i erkendelse af den aktuelle kultursituation føler, at den for enhver pris, og mens tid er, m å sige folk noget, men faktisk ikke ved, h v a d den skal sige, — og vælger udtryksformer svarende hertil? Eller er vi måske vidner til parallellen til et fænomen, der er velkendt inden for religionshistorien, nemlig at dyrkelsens egentlige objekt efterhånden træder i baggrunden, og ritualerne, der oprindeligt blot var et middel, bliver et mål i sig selv? — I begge tilfælde må man paradoxalt nok sige, at kunsten i så fald har opfyldt en mission, nemlig at genspejle noget, der er karakteristisk for vor civilisation i dag, og derved søge at henlede vor opmærksomhed på, at den efterhånden er komplet bindegal.

Hvis således hele kulturen er i forfald, hvad meget kunne tyde på, samtidig med, at endog det gældende verdensbillede synker i grus, hvad bliver der så egentlig tilbage? — Kan det betyde andet end, at hele vor nuværende civilisationsform har udspillet sin rolle og med stormskridt går sin undergang imøde? — Og tilmed besidder vi både i teknisk og moralsk henseende, hvad der er nødvendigt for eventuelt at fremskynde processen.

— — —

Men netop på dette kritiske punkt i Jordens historie er det, at de flyvende tallerkener igen er dukket op på vor himmel!

— — —

En civilisations udviklingsforløb kan på mange måder lignes ved en turiststrøm i en lang, ensrettet provinshovedgade.

Alle sider af menneskelig aktivitet vil være repræsenteret undervejs, symboliseret ved forretninger, industrivirksomheder, museer, skoler, forlystelsesetablissementer, kulturinstitutioner og beværtninger, selv om den ene eller den anden af disse kategorier kan dominere på en given strækning, ligesom også gaden som helhed kan have sit særpræg.

Nogle trafikanter haster afsted, hele tiden videre, hele tiden i dånefærdig forundring over alt det nye, de møder, men som de ikke giver sig tid til at undersøge nærmere. Andre er mere tøvende og opmærksomme, standser, undres, nyder — eller forarges; kan slet ikke løsrive sig — eller mister helt lysten til at fortsætte, hvis gadens hele karakter begynder at ændres i skummel retning. Nogle har »specialiseret« sig, siksakker afsted fra boghandlervindue til boghandlervindue eller fra værtshus til værtshus, og får derfor kun kvantitativt en fornemmelse af forandring — til ærgrelse eller fryd for dem selv. Mange, der ikke går særligt højt op i noget som helst, kører bare i bil gennem gaden — for dog at kunne sige, at de »har været der«. De aner måske lidt i øjenkrogen, men ser iøvrigt kun de forankørende, foretager de samme manøvrer for ikke at gøre sig »uheldigt bemærket« — og glider med strømmen.

Kun de virkelig opmærksomme — og så nogle enkelte originaler, der gør turen til hest, bevarer overblikket og opdager i tide, hvor vejen fører hen.

Alle må de dog fremad, der er ingen vej tilbage. — — Men måske findes der sidegader, man kan ty til og dreje om ad, inden man havner på byens losseplads; — sidegader, som i deres udspring er stejle, krogede og fremmedartede og derfor kun virker tillokkende på et fåtal, men som måske viser sig at føre op til en smuk omkørselsvej med vidt udsyn og retning mod mere attråværdige mål. — — —

Men hvor er vi da på vej hen? — Og hvilke muligheder har vi for en kursændring?

Hvad det første spørgsmål angår, må man vel, på grundlag af betragtningerne i det foregående, rent umiddelbart sige, at sporene virker skræmmende. På den anden side, — kan vi blot undgå den totale selvudslettelse, så indebærer et civilisationsmønsters opløsning i sig selv et løfte om, at et nyt vil dannes og tage form; mennesket er nu engang, hvad man har kaldt »et selskabeligt anlagt dyr«, og intet samfund kan bestå, uden at der er en eller anden form for system i tingene. Kaos er ikke nogen holdbar tingenes tilstand.

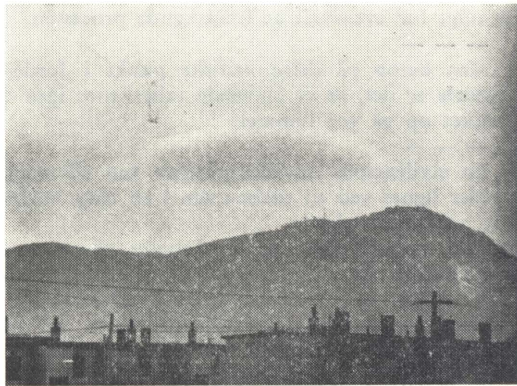
For at besvare det andet spørgsmål vil vi i det følgende afsnit prøve at se, om vi allerede nu kan få nogle fingerpeg om nye veje, vi kan slå ind på — eller af kendsgerningerne vil blive tvunget ind på; veje, der vil føre til en højere erkendelse og lysere fremtidsudsigsudsigter for Jordens befolkning. (Fortsættes i næste nummer).

Nu er de »flyvende tallerkener« også begyndt at interessere sig for tilstandene bag jerntæppet, hvis man da ellers skal tro dette billede, taget af en kvindelig turist i Bøhmen. Det ligner jo besnærende de bedste tegninger fra seriehefterne, men videnskaben har en forklaring: Den flyvende tallerken kommer ikke fra Mars, men er en sjælden skyformation. Dog ikke mere sjælden, end at man har kunnet fotografere den adskillige gange.

»Fredericia Dagblad«, 11.-11.-65.

Til sammenligning: To billeder taget i Japan, — og som man dér hævder er »noget«.

BREVKASSEN *Løst og fast om UFO-sagen*

Vore læsere er velkomne til at skrive til os, hvadenten de har synspunkter at fremføre — eller ønsker at stille spørgsmål i forbindelse med UFO-sagen. Skønner vi, at det forelagte kan have interesse for en videre kreds, bringer vi det her i BREVKASSEN. Ellers svarer vi direkte pr. brev. Hvis en indsender ønsker sit navn tilbageholdt, skal det blot meddeles os; — et pseudonym kan eventuelt foreslås. Anonyme breve besvares ikke. — Da redaktionen af UFO-nyt slutter ca. 30 dage, før bladet udkommer, bedes man ikke være utålmodig, hvis fremsendte indlæg eller spørgsmål ikke er med i førstkommende nummer. Hvis et spørgsmål bliver besvaret af et andet medlem af redaktionen, end det oprindelig er sendt til, er det et udtryk for vort ønske om at fremskaffe de bedst mulige svar til læserne. — UFO-sagen har mange sider, og vi kan jo ikke alle være lige godt inde i al ting.

REDAKTIONEN.

Hr. redaktør F. Pedersen.

Onsdag den 17. nov. 1965 holdt H. C. Petersen, som De sandsynligvis ved, det første af en række foredrag. Under debatten efter foredraget kom man ind på begrebet »fri energi« og på en person ved navn Otis T. Carr, som skulle have beskæftiget sig med problemet, og måske endnu gør det. H. C. P. erklærede, at han ikke vidste ret meget om problemet, men at det gjorde De til gengæld.

Jeg tillader mig herved at spørge om, hvad man ved om dette problem og om personen Otis T. Carr? Hvor kan man læse noget om det?

Med venlig hilsen
Børge Riis Larsen,
Søborg.

— — —

Tusind tak for brevet og for tilliden. — Begrebet »fri energi« anvendes både af ufologer og af vore videnskabsmænd, men ikke altid i helt samme betydning. I stater som Rusland, U.S.A., England, Canada og Sverige findes laboratorier, der i forbindelse med rumfarten, beskæftiger sig med udvikling af motorer, hvis brændstof skal være den i rummet tilstedeværende energi. Denne form for »fri energi« kan være: Solenergi, Elektro-magnetiske stråler eller de energiformer vi kalder for kosmiske stråler.

Otis T. Carr anvender udtrykket »fri energi« i forbindelse med de evige kræfter af gravitation og elektromagnetisme, som virker overalt i rummet, og som i modsætning til konventionelt fremstillet energi, aldrig kan opbruges.

Otis T. Carr er amerikaner, født 1905 i Elkins, West Virginia, U.S.A. Han er elev af det tyvende århundredes største »elektriske troldmand«, Nikola Tesla, som gav os vekselstrømmen. Carr grundlagde firmaet OTC ENTERPRISES, der blandt andet beskæftiger sig med bygning af fartøjer, der skulle kunne flyve i rummet på den »frie energi«.

Siden 1960 har der været adskillige forlydender fremme i pressen om, at Carr har været ude for forskellige forsøg på at lægge hindringer i vejen for hans arbejder. Det har dog ikke været muligt at få pålidelige oplysninger om hans virksomhed i de sidste 5 år.

Det svenske forlag PARTHENON i Hälsingborg udsendte i 1959 et hefte om Otis T. Carr, med titlen »Atomer för Fred«. *F.P.*

✡

Hr. redaktør.

Hvis det er muligt, kunne jeg godt tænke mig at få en nærmere forklaring på et par spørgsmål angående de forskellige iagttagelser af de flyvende objekter. I enkelte af de anførte oplysninger er der tale om motorstøj fra disse objekter, endvidere anføres det, at de roterer. Jeg kan ikke rigtig få dette til at stemme overens med mine tanker om disse objekter, da jeg er af den opfattelse, at der er tale om en eller anden form for energikoncentration til brug ved fremdrift, og altså ikke det, vi i almindelighed forstår ved en motor.

Med venlig hilsen
O. B.Nielsen,
Thisted.

— — —

Tak for brevet. O. B. Nielsen rører her ved et af de stadigt tilbagevendende spørgsmål. Jeg kan ikke give noget udtømmende svar, men jeg kan prøve at trække et par karakteristiske træk frem.

Må jeg med det samme sige, at man, når man taler om energikoncentration, må sætte denne talemåde i relation til et eller andet. Det er en fejltagelse, at tro, at der ikke er tale om energikoncentration i en almindelig motor. Her sker koncentrationen i cylinderen i form af f.eks. en benzinluft blanding, der når blandingen forbrænder, ved en trykpåvirkning gennem stemplet, som mekanisk energi, overføres til hjulene i en bil.

Vi kender ikke fremdriftsmekanismerne i de »Fl. tall.«, men der er fremsat forskellige teorier om de principper, der kan ligge bagved »ufo-motorerne«. Også her må der være tale om energikoncentrationer, i det mindste i den del af fremdriftsmekanismens virkemåde, der f.eks. kan kaldes »energi-opsamlings-fasen«. I »udnyttelses-fasen« må der derimod ske noget helt andet, idet man for at undgå de såkaldte G-påvirkninger, må kræve en samtidig påvirkning af samtlige »massers« atomer (fartøj, pilot m.m.) Jvf. iøvrigt med det uddrag af Daniel Fry's beretning, der findes andetsteds i bladet.

»Motorstøj«, som er rapporteret i et antal tilfælde, behøver ikke nødvendigvis at være støj fra fremdriftsmekanismen, men kan udmærket være et ledsagefænomen ved farten gennem atmosfæren, og som fremkaldes i atmosfæren ved påvirkning af luftmolekylerne. I almindelighed antages det dog, at rumskibene ved deres elektriske felter hindrer en ophobning af molekylerne, hvorved lydfænomenerne bl.a. undgås.

De roterende rumskibe kan muligvis forklares ved:

- *at rotationen bevirker opbygningen af et lokalt tyngdefelt eller*
- *at rotationen indgår i selve fremdriftsmekanismen.* *F.P.*

☆

Til redaktionen.

For nylig stødte jeg på den påstand, at radioamatører havde haft kontakt med rummennesker. Er dette virkelig tilfældet?

B.M.M. Ørstra.

— — —

Fra U.S.A., Australien og New Zealand findes enkelte beretninger om sådanne kontakter, men om samtlige beretninger gælder, at der kun er givet meget få oplysninger, og så vidt det er redaktionen bekendt, forekommer der ingen senere offentliggørelser, som vurderer evt. iværksatte undersøgelser.

I samtlige tilfælde vi har kendskab til, er de påståede modtagne oplysninger af samme art som man finder dem i de forskellige beretninger om personlig kontakt, hvorfor de må behandles med lige så stor forsigtighed. *F.P.*

☆

Hr. Erik Helweg Lise, Vigsnæs, har sendt redaktionen efterfølgende tre spørgsmål til besvarelse:

1. Der findes UFO-organisationer spredt rundt omkring i alle verdensdele. I hvor høj grad forekommer der samarbejde, udveksling af oplysninger og kendskab til hverandres eksistens?

Verden over findes i dag mange UFO-organisationer. Formål, interesseområder og arbejdsformer er vidt forskellige, men for en lang række af organisationerne gælder, at de dog har flere fællesinteresseområder. Vi har kontaktet en række af disse organisationer i blandt andet: Tyskland, Sverige, Schweiz, England, Frankrig, Japan og USA.

Vi udveksler tidsskrifter og alle større erfaringer. Vi har den aftale, at vi kun akcepterer og viderebringer stof fra de arbejdsfelter, der ligger inden for vort eget arbejdsområde.

2. Kan det eventuelle samarbejde ikke udbygges gennem radioamatører?

Vi er bekendt med, at der er radioamatører med i UFO-arbejdet, men os bekendt finder der ikke nogen større aktivitet sted på dette felt, selvom vi dog er vidende om, at australske og russiske radioamatører har udvekslet erfaringer.

Vi finder idéen god og beder i denne forbindelse læserne give forslag til en fornuftig løsning på denne mulighed.

3. Hvilke skridt har de forskellige UFO-organisationer taget for at kunne medvirke i et samarbejde med de officielle myndigheder, når disse instanser vil offentliggøre deres anerkendelse af UFO-aktivitetens eksistens?

Først må jeg lige sige, at der findes flere lande, som har anerkendt eksistensen af ufo'er, men ikke som rumskibe fra fremmede planeter. Verden over findes flere organisationer, som har kontaktet myndighederne og tilbudt at medvirke i opklaringen af fænomenerne. Nogle har fået blankt afslag på dette tilbud om hjælp, og andre har fået at vide, at myndighederne gerne vil modtage rapporter, men de ønsker ikke at meddele UFO-organisationerne noget om andre indkomne rapporter, ligesom de heller ikke ønsker at fortælle noget om, hvad de får ud af observationsmaterialet.

NICAP har gjort det, at de har underrettet og stadig holder de amerikanske politikere underrettet om ufo'erne for ad denne vej at fremtvinge en offentliggørelse. *F.P.*

☆

Jag har fått för mig att försöka tyda det där tecknet i nr. 2(och även i nr. 5 och 6) av UFO-NYT 1965. Jag har inte lyckats, men sänder här några »funderingar«.

Om människorna från olika planeter, enligt »Ombord i Rumskibe« sid 46, ofta umgås med varandra, så är de väl inte så intresserade av vilken planet var och en kommer ifrån. Enligt »Ombord i Rumskibe« sid 78, så lär de ha besättning från olika planeter på samma skepp och äger rentav rymdskepp gemensamt.

I så fall är det nog inte någon särskild planet, utan kanske snarare något som säger vad för slags skepp det är, vad det används till eller är ute på för uppdrag el. dyl.

Vi har ju olika »kännetecken« (färg, signaler etc.) på t. ex. ambulanser, brandbilar o.dyl. — Jag kan dock inte gisse vad för slags skepp det skulle kunna vara.

— — —

Det kan vi heller ikke — hvis jeg må have lov at bryde ind og besvare dette afsnit med det samme — men det er da absolut en mulighed, man må tage i betragtning. Da det er uhyre sjældent, at de sete rumskibe har haft kendetegn overhovedet, kunne man måske tænke sig, at netop dette fartøj har tjent et ganske specielt formål af en eller anden art. Er det tilfældet, bliver det i hvert fald ikke nemmere at gætte tegnets betydning, da det eventuelt kan omfatte videnskabelige begreber, vi slet ikke kender. — Og hermed får De ordet igen.

— — —

Vill samtidigt med anledning av artikeln »Mand i Florida blændet af mystisk stråle fra UFO« i nr. 6 af UFO-NYT nämna att det väl står om något liknande i Bibeln i Apg. 22 v. 6-7 och v. 11, där aposteln Paulus säger i v. 6-7: »Men när jag var på vägen och nalkades Damaskus, hände sig vid middagstiden att ett starkt sken från himmelen plötsligt kringstrålade mig. Och jag föll ned till marken och hörde då en röst . . .« o.s.v. Och i vers 11: »Men eftersom jag till följd av det starka skenet icke mer kunde se, togo mina följeslagare mig vil handen och ledde mig så att jag kom in i Damaskus«.

Samma händelse står beskriven i Apg. 9, där vers 8-9 säger: »Och Saulus reste sig upp från jorden, men när han öppnade sina ögon, kunde han icke mer se något. De togo honom därfor vid handen och ledde honom in i Damaskus. Och under tre dagar såg han intet; och han varken åt eller drack«.

Märkligt nog så blev tydligen inte »hans följeslagare« blinda, eftersom de kunde leda honom in i Damaskus. Det kunne möjligen ha något samband med vad som står i Apg. 9:7: »Och männen som voro med honom på färden stode mållösa av skräck, ty de hörde väl rösten, men sågo ingen«. Men i Apg. 22:9 står det tvärtom: »Och de som voro med mig sågo väl skenet, men hörde icke rösten av den som talade till mig«. Så jag vet inte vilket som är det rätta.

Ja, jag vet ju inte om det står lika i den danska bibelöversättningen förståss, men . . .

Den funderande.

— — —

Jo, da, nøjagtigt den samme uoverensstemmelse findes i den danske oversættelse. Men uanset hvilken version, der er den rigtige, så må både læserne og vi jo nok give Dem ret i, at den omtalte begivenhed fremviser forbløffende mange lighedspunkter med den nutidige og særdeles veldokumenterede hændelse i Florida.

Der er i det hele taget meget i Bibelen, man kan fundere over. F.eks. kan man vel ikke lade være at gøre sig visse tanker, når man læser om en »flyvende bogrulle« og bagefter ser Adamski's og andres fotografier af en nutidig »flyvende cigar«.

Men hvad, det ville vel også nærmest være mærkeligt, om slet intet af den slags havde sneget sig ind på så mange hundrede sider, der indbefatter detaljerede historiske beretninger i rigt mål, når alle mulige andre oldtidsskrifter gang på gang omtaler mærkværdige, flyvende objekter og dertil knyttede fænomener, der fuldkommen svarer til, hvad man ser i vore dage, selv om man godt nok har brugt andre betegnelser.

Der er et gammelt ord, der siger, at hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med. — — I vor materialistiske tid blev det udtrykket: flyvende TALLERKENER, der slog an, mens f.eks. forskellige romerske forfattere taler om flyvende SKJOLDE.

Og så iøvrigt tak for brevet. *B.J.*

Intet afslører et menneskes karakter så sikkert som den spøg, han tager ilde op.

Ukendt filosof.

Landinger og kontakter.

Daniel Fry's beretning.

Her bringes andet og sidste uddrag af Daniel Fry's beretning. Første uddrag bragtes i UFO-NYT nr. 5, 1965. I denne del af beretningen omtales Fry's tur i et rumskib, og netop denne tur, der gik tværs over det amerikanske kontinent, hører til et af de interessanteste kapitler i ufo-sagen, men også til et af de mest omdiskuterede, ikke mindst fordi der her berettes om fremdriftsmekanismer og accelerationsfænomener.

Spørgsmålet om tyngdekraftspåvirkninger har jo nu i flere år indtaget en central plads i argumentationen for og imod eksistensen af »Fl. tall.«. I Daniel Fry's beretning bevises intet, men der peges på en række muligheder, som vi alle har chancen for at følge løsningerne af gennem den amerikanske og russiske rumforskning. F.P.

Et sammendrag af originalberetningen fra 1950.
Af Leif Eckhoff Pedersen.

☆

»Vi kan bringe dig til New York og tilbage på 30 minutter«, fortsatte stemmen.

»Til New York og tilbage — på 30 minutter?!« sagde Fry. »Det er 8000 miles i timen (13.000 km/tim.). Hvordan kan I frembringe så megen energi i et sådant fartøj, og hvorledes skulle jeg kunne udholde den enorme accelleration, jeg her vil blive udsat for? I har jo ikke engang sikkerhedsbælter i kabinen!«

»Du vil ikke mærke noget ubehag ved accellerationen, — du vil faktisk slet ikke mærke nogen form for accelleration. Tag blot plads, så starter vi. Under turen vil jeg fortælle dig om nogle af de ting, du i øjeblikket bryder dit hoved med«.

Fry tog plads i den forreste stol, der var meget behagelig at sidde i. »Stemmen« brød atter ind og sagde: »Jeg slukker nu lyset i kabinen og tænder for udsigtsstrålen!«

Et øjeblik blev der helt mørkt i kabinen, men så blev lysstrålen tændt. Denne gang var det ikke en spredt gløden som sidst, men en lysstråle som dem man ser i en biograf. Strålen eller det af den, der var synligt, var dybviolet, samme farve som den sidste del af farvespektret. Strålen var rettet mod døren, hvor Fry var kommet ind — og døren forsvandt. Den gled ikke ind i væggen som da jeg kom ind i fartøjet, fortsætter Fry, den ophørte simpelthen med at eksistere, i det mindste så det således ud. Det var som at se ud gennem et meget renpudset vindue af fineste glas.

»Stemmen« begyndte nu at forklare Fry forskellige ting. »Som du ser, er døren blevet gennemsigtig. Det overrasker dig, for du er vant til at tænke på metaller som fuldstændig uigennemsigtige materialer. Almindeligt glas er dog lige så tæt i sin substans som metallerne og hårdere end de fleste af dem — og dog lader glasset lyset passere let igennem. Den energistråle, der indvirker på døren i dette øjeblik, er i din sprogbrug en frekvensforstærker. Strålen gennemtrænger materialet og det lys, som den møder, påvirkes på den måde, at lysfrekvensen mangedobles til det område, der — som du ved — ligger mellem de kosmiske strålers og røntgenstrålernes bølgelængde. Ved denne frekvens går lysstrålen let gennem metallet. Når disse lysstråler har forladt metallet på dørens inderside, indgår de i en vekselvirkning med lysstrålen fra apparatet og frembringer det, I kalder stødfrekvenser, disse stemmer overens med de oprindelige lysfrekvenser, således at du i virkeligheden ser en reproduktion af det virkelige billede«.

Efter denne forklaring startede fartøjet, og Fry beskriver først starten og manglen på G-påvirk-

ning, selv om der burde have været mindst 10 G ved en starthastighed som denne. Derefter fortæller Fry om de forskellige egne af Amerika, der passerer under fartøjet.

»Du er nu i cirka 13 miles højde (ca. 21.000 m) og du stiger næsten halvanden miles i sekundet. Vi har bragt dig temmelig langsomt op, således at du havde tid til at se de byer, du kender, fra luften. Vi bringer dig op i 35 miles højde (56.000 m) før vi lader skibet gå over i horisontalflyvning. I den højde er atmosfæren så tynd, at den ikke byder på ret megen modstand«.

Fry udbrød: »Hvorfor er Månen forsvundet, den var da på himmelen, da jeg steg ind i jeres fartøj!«

»Stemmen« svarede: »Den er stadigvæk på himmelen, men da atmosfæren i denne højde er meget tynd, er den ikke i stand til at sprede lyset, derfor ser du ikke mere måneskinnet, og Månen selv vil du kun se, såfremt den kommer direkte ind i billedfeltet. Vi går nu over til horisontal flyvning, og da der ikke er noget særligt at se på de næste minutter, vil jeg besvare et par af de spørgsmål, som du gerne ville kende svarene på«.

»Du savnede sikkerhedsbælter, sagde du før! Videnskabsmændene på jeres klode har ofte brudt deres hoveder med accellerationsspørgsmålet og G-påvirkningen, og de kan ikke forstå de rapporter, der fortæller, at vore fartøjer har så store hastigheder og så kraftig accelleration — det strider imod deres viden. I vor vurdering af jordmenneskets intelligens var dette os altid en skuffelse. Det forekommer os, at en ukyndig, der blot er i besiddelse af jeres folks gennemsnitsviden, let måtte kunne tilbagevise videnskabsmændenes påstand om, at accellerationer af den styrke strider imod naturlovene og at en accelleration som den, du lige har overlevet, kun kan klares efter årelang specialtræning. Svaret er selvfølgelig det, at den kraft, der driver fartøjet, ikke kun indvirker på fartøjets atomer, men på ethvert atom eller enhver masse, der befinder sig i fartøjet, altså også på piloter og passagerer. I jeres fly er forholdet et helt andet.

I har propel eller jetmotor, der påvirker en del af maskinen i form af et skub eller stød. Dette stød, der udgår fra et bestemt punkt, virker kun på skibet, men derimod ikke på piloten. Piloten påvirkes kun af det skub eller stød, der rettes mod de dele af hans krop, der har direkte forbindelse med skibet gennem pilotsædet. Det varer noget, inden denne påvirkning forplanter sig til alle dele af hans legeme, og denne forsinkelse bevirker et tryk, nemlig det I kalder G-påvirkningen; dette tryk kan i visse tilfælde blive så kraftigt, at piloten mister bevidstheden, eller at hans legeme tager skade. Den eneste hastighedsgrænse vi kender, er den grænse, den forhåndenværende energimængde sætter«.

»I så tilfælde«, tænkte Fry, »hvorfor svæver jeg så ikke rundt herinde, således som tilfældet er i en raket, hvor der hersker frit fald?«

»Svaret skulle ligge lige for«, var svaret. »Før skibet satte sig i bevægelse, hvilede dit legeme på sædet og var kun udsat for den tiltrækningskraft, der påvirker sæde og legeme. Da accellerationskraften påvirker begge dele, nemlig fartøjet og dit legeme, i nøjagtig samme forhold til massen, samtidig med at Jordens tiltrækningskraft stadig påvirker både sæde og legeme, vil den oprindelige kraftpåvirkning mellem sæde og legeme stadigvæk være lige stor, den vil dog blive noget mindre, efterhånden som vi fjerner os mere og mere fra Jorden, idet Jordens tiltrækningskraft da vil aftage. Når vi rejser mellem planeterne, fjernt fra enhver naturlig energikilde, finder vi det af praktiske årsager nødvendigt, at fremstille denne påvirkning kunstigt. Den tyngdekraftpåvirkning, vi er vant til på vor klode, er kun lidt over halvdelen af den, der hersker her på Jorden. Det er hovedårsagen til, at det tager os så lang tid at akklimatisere os her på jeres klode. Såfremt vi ville lande på jeres planet og forlade den beskyttelse, vore fartøjer giver os, ville den kraftige tyngdepåvirkning virke meget alvorligt på vore indre organer, hvilket i løbet af kort tid kunne føre til alvorlige sygdomme, ja — vi kunne muligvis dø af det. Dette er ikke kun muligt ifølge vore beregninger, vi ved af bitter erfaring, at det er rigtigt. Sålænge vi forbliver i vore skibe, hvor vi langsomt kan øge tyngdekraften fra vor normale påvirkning til den tyngde, der hersker her på Jorden, vil vi langsomt øge styrken af vore knogler, vort bruskvæv og vore muskler, således at vi, når udligningen er fuldendt, kan færdes her på Jorden uden nogen fare. Når den tid kommer, håber vi, at du og et par andre medlemmer af din race, der har bevaret et tilstrækkeligt åbent sind, vil være i stand til at hjælpe os med at slå bro over den brede kløft, der består mellem din og vor kultur. Men som jeg tidligere har sagt, vi vil aldrig forsøge at påtvinge jer vor viden og vor kultur, og vi vil kun skabe en virkelig, bred kontakt med Jordens mennesker, såfremt vi ser virkelige beviser for, at en sådan kontakt virkelig ønskes af jordmenneskene.

Formålet med denne ekspedition er dog ikke blot af ren menneskevenlighed, vi er her også af andre årsager, idet der her på jeres planet findes visse stoffer, der er ret sjældne andre steder i solsyste-

met. Den viden og hjælp, vi kan og vil tilbyde jer, er dog ikke på nogen måde afhængig af disse stoffer eller af, om vi kan få lov til at anvende disse stoffer her fra Jorden«.

»Kan du forklare mig nogle af dette fartøjs drivkrafts-grundbegreber?« spurgte jeg. »Hvorledes anvender I denne energi, uden at man kan se nogen som helst ydre tegn på dens anvendelse?«

»For at kunne gøre det«, var svaret, »måtte jeg lære dig helt nye grundbegreber for den fundamentale fysik. Som allerede nævnt, forsøger jeres videnskab at lade en af de underste grene erstatte hele kundskabens træ, med det resultat, at jeres videnskab er blevet overkompliceret. Når man derfor skal anvende denne videnskabs resultater i praksis, bliver det apparat, der skal stables på benene for kompliceret og indviklet. For eksempel er visse af dit lands ingeniører for tiden i færd med at konstruere en undervandsbåd, der skal drives af det, I kalder atomkraft. De vil opnå den nødvendige energi ved at bygge en atomreaktor, hvori atomets lette isotop spaltes og derved frigør varmeenergi og frie neutroner, der opsuges af den tunge uranisotop og derfor omdannes til det næsttungeste element umiddelbart i uranserien. Denne metode, hvor kompliceret den end er, er den mest ydedygtige energikilde I endnu har kunnet fremstille. Men for at omdanne denne varmeenergi til drivkraft for fartøjet, planlægger man at lade en vædske flyde gennem reaktoren, denne vædske skal absorbere varmen, hvorefter denne »arbejdsvædske« føres gennem en varmeveksler, der under tryk bringer en anden vædske til at fordampe. Dampen ledes ud i en turbine, hvor den frembringer en cirkulationseffekt. Endelig benyttes så turbinen til at fremstille elektricitet, der skal drive fartøjets motor. Ifald I ved denne metode opnår en nytteeffekt på 30 % af energimassen, er dette en stor ingeniørsejr. Såfremt disse ingeniører kunne tænke i simple baner, ville de, med den viden de har i dag, bygge en enkelt varmeveksler rundt omkring reaktoren og derefter fremstille elektriciteten ved hjælp af de derved opnåede temperatursvingninger, uden bevægelige dele og med meget små omkostninger og med en nytteeffekt på omkring 94-98 %. Sammenlignet med vore metoder vil denne nytteeffekt dog blive betragtet som meget ringe.

Det vigtigste for jer, må være at opdage hvor enkle naturens egne grundregler er, så vil I let være i stand til at opnå virkninger og resultater, der i dag forekommer jer umulige. En af hovedårsagerne til, at jeres videnskab endnu ikke har overvundet hovedforhindringerne til hurtige fremskridt er, at de endnu ikke har fattet den enkle enhed mellem materie og energi. En af jeres store tænkere, Albert Einstein, offentliggjorde for mange år siden den matematiske formel, der udtrykker det mængdemæssige forhold mellem materie og energi. På trods af, at videnskabsmændene på Jorden kender denne formel, førte det alligevel til den falske slutning, at materie kan omdannes til energi og omvendt. Sandheden er den enkle, at materie og energi blot er forskellige sider af den samme ting. Betragt en geometrisk jævn flade, der kun har to dimensioner. Såfremt du nu stiller denne flade på tværs af din synslinie, ser du en plan flade, der svarer til materiens sider. Drejer du nu fladen 90°, ser du den ikke mere, idet den nu kun har en dimension synlig, den svarer til energisiden. Men den plane flade har overhovedet ikke forandret sig, du har blot ændret dit betragtningspunkt. Den energimængde, der åbenbart er i en givet mængde materie, afhænger af, hvor meget den har drejet sig om masse-energiaksen, set fra betragterens synspunkt. En anden betragter, der ser på genstanden fra et helt andet punkt, vil opdage, at den har en helt anden energimængde. Samme Albert Einstein forklarede også en anden ting i sin abstrakte matematiske bevisførelse, idet han sagde: »Når en genstand accellererer, formindsker den sin dimension i bevægelsesretningen, når den når lyshastigheden har den ingen dimension mere i bevægelsesretningen«. Det skyldes naturligvis, at den har drejet sig omkring masse-energiaksen i forhold til betragteren. Deraf kan du se, at man behøver 9×10^{20} erg energi, for at bringe et gram materie op på lysets hastighed. Da materien ved denne hastighed ophører med at være materie, er det klart at ingen masse kan forøge sin hastighed udover lysets, set fra et givet synspunkt«.

Efter denne lange udredning, gik »stemmen« over til at forklare Fry om de byer og landskaber, man passerede. Specielt synet af New Yorks lyshav betog Fry i overordentlig grad, set fra et højde af 20.000 miles, hvor det lignede millioner af blåhvide blinkende diamanter strøet ud over et dybsort fløjlstæppe.

På vejen tilbage mod White Sands, forklarer »stemmen« ham, at han, der kalder sig A-lan, befinder sig i et moderskib højt oppe i atmosfæren. A-lan havde allerede for tre måneder siden haft telepatisk forbindelse med Fry, uden at denne havde været klar over det. A-lan forklarer, at for at kunne modtage telepati, skal man være totalt afslappet; er man anspændt og koncentreret,

er man i »sendetilstand« og blokerer næsten fuldkommen for al modtagelse. A-lan havde første gang opnået kontakt med Fry, en aften denne ikke kunne falde i søvn og derfor havde benyttet en selvopfunden afslapningsøvelse, idet han med lukkede øjne forestillede sig en lystavle med tallene 1-10, derefter »slukkede« han i tankerne tallene et for et, samtidig med at han forsøgte at holde sammen på billedet af de resterende tal. Under denne afslappelse, havde A-lan kunne »trænge ind i« Frys bevidsthed.

A-lan fortæller yderligere Fry, at den race A-lan hører til oprindeligt stammer her fra Jorden, og var beboere på Lemurien, sagnkontinentet i Stillehavet. Efter en krig mellem Atlantisfolket og folkene fra Lemurien reddede nogle sig i rumskibe, det er deres efterkommere, der i dag beflyver deres gamle moderplanet og ønsker at hjælpe dens folk til ikke at begå de samme fejl, som deres egne forfædre i sin tid begik.

A-lan lover senere at sætte sig i forbindelse med Fry, lige inden fartøjet atter sætter Fry af på White Sands. Senere bringer Fry derfor endnu et værk frem, nemlig A-lans budskab til menneskene. »A-lands budskab« findes ikke oversat til dansk, men interesserede kan læse det på tysk eller engelsk.

Dette var i stærkt forkortet udgave Daniel Fry's kontaktberetning. Såfremt man vil læse hele beretningen, må man læse den tyske eller engelske eller svenske udgave af Fry's bøger. Næste gang vil jeg så gengive noget af kontaktberetningerne fra Reinhold Schmidt og Carl Anderson, Adamskis og Allinghams kontaktberetninger foreligger på dansk, så de vil ikke blive bragt i denne serie.

Leif.

Sid Padrick's tur i et UFO.

Mand fra Watsonville, Californien, foretager luftrejse i ikke-jordisk fartøj.

Mange amerikanske aviser bragte i midten af februar 1965 i udførlig form »Den sælsomme beretning fra Watsonville«. Det følgende er en oversættelse af beretningen, som den fremkom i »San Francisco News Call Bulletin« den 12.-2.-65.

————

San Francisco Chronicle FINAL
A Visitor From the Planets

Sid Padricks rapport som den så ud i »San Francisco Chronicle« fra den 12. feb. 1965.

En mand fra Watsonville, som reparerer TV-apparater, fortalte i dag om et to-timers besøg i et rumfartøj og en kort flyvetur med dette fartøj, som »var kommet hertil fra et sted uhyre langt borte«. Hans beretning var den tredje om mærkelig aktivitet i luften over Monterey-Bay egnen siden den 28. dec. 1964.

Den 45-årige Sid Padrick sagde, at han blev opfordret til at komme om bord — med den forsikring, at den 9 mand store besætning »absolut ikke var fjendtligsindet«. Han fortalte videre, at fartøjet tilbragte den meste tid stående på et bjergfremspring ikke mere end ti minutters gang borte fra hans hjem, der ligger ved stranden. Han medbragte kun få nævneværdige oplysninger om andre planeter eller om rumskibets drivkraft.

»Men jeg har spurgt, om en anden med bedre videnskabelige eller tekniske forudsætninger ville have kunnet opnå mere viden«, erklærede han. »Svaret var nej«, fortsatte Padrick, idet han videre oplyste, at hans mærkværdige oplevelse fandt sted den 30. jan. kl. 2 om natten, da han som sædvanligt foretog en spadseretur på Mandresa Strand, omkring 500 meter fra huset, hvor hans kone og tre sønner lå og sov.

Han hørte en »summende lyd«, som han kaldte det, og opdagede så skibet i nogen højde over sig. En stemme forsikrede ham — både før og efter, at det var landet — om, at fartøjet var fredeligt. På opfordring af en mand, som han antog for kaptajnen — en Mr. ZIENA, så vidt han nu kunne bogstavere et navn, som han kun havde hørt udtalt

een gang — steg han fra jorden op og ind gennem en stor firkantet dør. Indvendig bestod skibet, som han sagde, af mindst to etager og muligvis en tredje, som han ikke så. 14 værelser eller rum var tilgængelige.

»Besætningsmedlemmerne var alle temmelig ens klædt med blålighvide, todelte dragter. Farven var omtrent den samme som lyset i skibets indre, der var indirekte og syntes at komme fra væggene«, forklarede han. »Besætningsmedlemmerne syntes at være normale mennesker af middelhøjde. De havde kort, sort hår, der ikke så ud til nogensinde at være blevet klippet — »som om det var dets normale længde«.

»Ziena talte engelsk«, sagde Padrick. »Han fortalte mig, at de kunne tale alle sprog, — men at han var den eneste, der netop kunne tale mit. Over for hinanden syntes de at gøre sig forståelige ved hjælp af håndbevægelser og måske minespil. Han fortalte mig, hvor de kom fra, men med en udtryksmåde, som jeg ikke forstod. Jeg ved ikke meget om verdensrummet. Jeg var ikke engang sikker på, om deres verden befinder sig i vort solsystem. Han sagde, at de allerede tidligere havde været her, men ikke hvor ofte, eller hvornår deres sidste besøg var. Men han sagde, at de ville komme igen«.

Padrick sagde videre, at skibets drivkraft »kom fra energi, der blev formidlet af en lyskilde, som de havde kendskab til. — Jeg vidste ikke, hvad han mente«, indrømmede Padrick åbent. »Jeg var bange, meget bange — hele tiden. Ville De ikke have været det?«

Han sagde, at kaptajnen gav ham lov til at gå udenfor, da skibet igen landede på klippetoppen, og han gik omkring i et par minutter i håb om at finde et eller andet kendemærke. Ingen ledsagede ham derud. På et vist tidspunkt, mens han var i skibet, viste man ham en glaslignende matskive, på hvilken billedet af et »navigationsfartøj« dukkede op. Padrick afslog imidlertid at beskrive både det ene og det andet skibs udseende. Han sagde kun, at det, han havde været inde i, var ca. 15 m langt og 10 m højt. »Flyvevåbnet har forlangt af mig, at jeg ikke diskuterer dette i enkeltheder«, gav han som forklaring. Han aflagde beretning om sin oplevelse for major D. B. Reeder fra Hamilton Flyvebase, og oplysningerne er blevet viderebefordret til UFO-centret i Dayton, Ohio.

Padrick bemærkede videre, at kaptajnen havde sagt til ham, at besøget kun tjente »oplysningsformål«. »Men jeg tror, at der faktisk stikker mere under«, føjede han til. »Ligeledes blev et religiøst aspekt omtalt, som jeg dog ikke rigtig har fået fat på«.

Netop aftenen før blev et lysende objekt set over Monterey-Bay af George M. Clemens, borgmesteren i Monterey.

Så vidt beretningen fra San Francisco-avisen »News Call Bulletin«. — Den lige så store »San Francisco Cronicle« bragte ligeledes denne opsigtsvækkende beretning, i alt væsentligt med ovenstående indhold, under overskriften: En besøgende fra planeterne. (Se billedet). — Dog fremgår yderligere følgende:

En talsmand fra Hamilton-basen sagde, at major D. B. Reeder havde interviewet Padrick den 8. februar! Padrick havde benægtet, at maskinens besætning skulle have lignet marsboere af asiasisk type eller små kinesere; han bestred dette og betonede: »De så fuldstændig normale ud og talte engelsk«.

Padrick havde givet en officer fra Hamiltonbasen en 3 timer lang (!) beretning, mens NICAP-repræsentanten Paul Cherney havde fået 1 times beskrivelse af begivenheden.

UN nr. 104. —*/BJ.*

KOMMENTAR: — Mens Daniel Fry's, Adamski's og visse andres kontaktberetninger indeholder et væld af oplysninger — eller påstande, om man vil — således, at der i hvert fald er stof at arbejde videre med, og dermed mulighed for i den sidste ende at nå frem til en vurdering af den pågældende kontaktperson, — så står vi her med et af de seneste eksempler på de mere magre kontaktberetninger, som vi i sin tid karakteriserede med ordene: »— de fleste kontaktberetninger er eengangsforeteelser — der fremkommer en avisnotits eller en bog et eller andet sted i verden, og derefter ikke en lyd mere —«.

Der er i årenes løb fremkommet flere hundrede sådanne beretninger. Nogle lugter langt væk af sensation, — ønske om at gøre sig interessant. Andre — specielt hvor en meget tyndbenet handling er pumpet op til bristepunktet og garneret med allehånde særdeles jordisk fyldstof for at kunne udkomme i bogform — lugter stærkt af penge, selv om der naturligvis godt kan ligge en virkelig oplevelse til grund.

Den foreliggende beretning, som vi har gemt i et år for at se, om der skulle komme mere om sagen, synes ikke at falde ind under nogen af disse to kategorier. Der er ikke blevet kogt suppe på historien, — — og alt i alt virker den så ubehjælp-

som og ærlig, at man har svært ved at forestille sig, at det skulle være for at gøre sig interessant, at Sid Padrick offentligt indrømmer, at han var meget bange og sådan set ikke forstod ret meget af det hele, — og faktisk ikke får sagt noget som helst andet.

Når vi gengiver historien her, er det dog hverken tegn på, at vi går ind for den, eller fordi vi ønsker at hænge den ud. Den er blot endnu en smagsprøve på, hvad der fra tid til anden fremkommer forskellige steder på Jorden, men som sjældent når frem til den hjemlige presse. — Dette være sagt hovedsagelig til orientering for denne årgangs nye læsere.

Om man vil tro på denne beretning, må blive en fornemmelsessag; det er komplet umuligt at bevise noget. Bl.a. må man være klar over, at enhver, der gennem nogen tid har beskæftiget sig med UFO-stof, vil kunne brygge en historie sammen, der vil få adskillige »UFO-eksperter« til at konstatere en »god overensstemmelse« med detaljerne i andre kendte beretninger — — —

Men hvilken fornøjelse skulle man dog have af at lave en sådan historie, hvor hovedpersonen ikke ligefrem brillerer — — —

På den anden side kommer man ikke let til at modsige sig selv, når der ingen detaljer er — — — og det kunne måske lokke et par ekstra kunder til Sid Padrick's TV-værksted.

Som sagt, det må blive en fornemmelsessag i det enkelte tilfælde. Men når der fremkommer hundredvis af sådanne beretninger — foruden hundredtusinder af observationsrapporter — fra alle egne af Jorden gennem de sidste 18 år, så eksisterer der i hvert fald et UFO-problem, hvad så end løsningen måtte vise sig at være.

Red.

OBSERVATIONER

Hvad sker der med rapporterne...?

Fra flere sider har der været rejst kritik mod rapportcentralen og UFO-NYT, idet man har været af den opfattelse, at vi negligerede indkomne rapporter og ikke gav dem den alvorlige og saglige behandling, de fortjener. Enkelte røster har også rejst sig mod den beskedne spalteplads, UFO-NYT stiller til rådighed for danske rapporter.

Af disse grunde er det helt indlysende, at vi må give en redegørelse om forholdene, som de virkelig er, og da vi jo selv har bedt om kritik, må det også være på sin plads at give en vurdering af observationernes placering i ufo-sagen og nu tillige med redaktionens stillingtagen til dette problem.

Rapporterne har mange steder verden over været den egentlige årsag til dannelsen af studiegrupper og organisationer. Meddelelser i TV, radio og dagspresse om mærkelige, uforklarlige fænomener, og de officielle myndigheders velmenende, men ikke altid særligt heldige forsøg på at bortforklare disse **uidentificerede flyvende objekter** fik efterhånden flere og flere mennesker til at undre sig og søge en forklaring.

Drivkraften kunne være almindelig nysgerrighed, alvorlig interesse eller noget helt tredie, hvilket iøvrigt også er ligegyldigt i denne forbindelse. Langt vigtigere er det, at man mange steder gik igang med et systematisk arbejde, som helt naturligt baserede sig på indsamling af rapporter om både ældre og nyere observationer.

I U.S.A. skabte major Donald Keyhoe verdens største UFO-organisation, NICAP. NICAP formede sin egen specielle metodik for arbejdet. Undersøgelserne blev kørt i ganske bestemte rammer, og der indførtes rapportskemaer, som iøvrigt har været forbillede for andre organisationers tilsvarende skemaer.

Der findes stadig en del organisationer, som kun arbejder med observationsmaterialet, medens andre begyndte at inddrage nye »objekter« i arbejdet. Rumfart og astronomi var det ganske nærliggende

at beskæftige sig med (af sammenligningsmæssige og bevismæssige grunde), og med kontaktberetninger (og budskaber) kom også filosofien ind i ufologien. Siden er det gået slag i slag, og ser man i dag på, hvad alle større ufo-organisationer beskæftiger sig med, kan man næsten sige, at der snart ikke findes noget emne, som ikke har infiltreret ufo-sagen (desværre).

Det må stå enhver helt klart, at vi ikke alle kan have den samme interesse i alle disse mange sider af sagen, dertil er vore forudsætninger, interesser og mål for forskellige. Om vi kan lide denne tingenes tilstand eller ikke, er sådan set uden betydning, for her er tale om et faktum, som vi er nødt til at acceptere. Det, der derimod betyder noget, er, om vi på trods af disse afvigende opfattelser er i stand til at hjælpe hinanden på alle de områder, hvor vi har fællesinteresser, og hermed er vi så tilbage ved observationerne.

Observationerne er et fællesområde for langt de fleste organisationer, hvorfor vi på netop dette felt kan udveksle erfaringer. Som man sikkert allerede har bemærket, har jeg overalt brugt ordet observationer, idet jeg selvfølgelig tænker på alt det, som er set, og som kan henføres til fællesbetegnelsen UFOer, men — og det er meget vigtigt, at dette bliver slået fast —, et UFO er ikke nødvendigvis en »Fl. tall.«. Ordet dækker meget mere, idet simpelthen alt, hvad der ikke umiddelbart kan identificeres (såsom flyvemaskiner, satellitter, raketter, astronomiske fænomener m.m.) omfattes af denne fællesbetegnelse. Nævnes bør det vel også, at en del af rapporterne ikke engang dækker fænomenet UFO, men slet og ret er svindel.

En rapport kan indeholde ganske få oplysninger, eller den giver mange og fyldige detailler. Der kan være tale om flere observatører, eller måske er der blot en enkelt. Observatøren akn være mere eller mindre velbevandret i observationsteknikken, men som oftest er det helt almindelige mennesker, som blot har set et eller andet mærkværdigt fare over himlen.

Alle disse forhold spiller en rolle for vurderingen af rapportmaterialet, og når hertil lægges de mange satellitter, som efterhånden omkredser jordkloden, burde det står alle klart, at det ikke er noget let job at være den ansvarlige leder af en rapportcentral.

Vi har i dette arbejde lagt en ganske bestemt kurs, idet vi mener, at det tjener sagen bedst at være meget kritisk m. h. t. at offentliggøre en rapport som værende en observation af en flyvende tallerken. Er vi i tvivl, betragter vi stadig det sete som et UFO. Ja, men hvilke krav stiller vi da? Det er ikke så let at besvare udtømmende, men jeg skal forsøge i store træk at redegøre for behandlingen.

1. Alle indkomne rapporter bliver læst meget nøje igennem. Rapporterne kontrolleres for eventuelle uoverensstemmelser i de givne oplysninger. Der sammenlignes med andre indkomne rapporter for at konstatere, om der kan være tale om flere rapporter på samme objekt.
2. Herefter sker en grovsortering i tre hovedgrupper:
   a. sandsynlige,
   b. tvivlsomme,
   c. mindre sandsynlige/usandsynlige.

   En del af rapporterne vil være meget lette at placere. Såfremt en rapport indeholder så mange oplysninger af en sådan art, at alle normale fænomener kan udelukkes, og hvis ingen af oplysningerne udelukker hinanden, placeres den i kategori a. som sandsynlig. En rapport, hvor alle oplysninger derimod passer med alle data på f. eks. en satellit, placeres i kategori c. som mindre sandsynlig. En stor del af rapporterne vil i første omgang havne i gruppen for tvivlsomme, idet der er for få og for usikre oplysninger til, at man kan placere objektet.
3. Nu kommer så finsorteringen og vurderingen. Hver enkelt rapport gennemgåes nu punkt for punkt. Karakteristiske træk vurderes og sammenlignes med både nyere og ældre oplysninger. Klokkeslet kontrolleres, og der foretages beregninger af hastigheder og kurser. Den såkaldte »udelukkelsesmetode« anvendes, idet oplysningerne sammenholdes med alle karakteristiske træk for flyvemaskiner, satellitter og astronomiske fænomener m.m.

   Finsorteringen kan udmærket give anledning til flytning af rapporter fra den ene kategori til den anden. Ingen rapporter bliver kasseret, for erfaringen har vist, at der måske senere dukker rapporter op, som bekræfter tidligere indkomne oplysninger.
4. Når alt dette arbejde er udført, og det kan undertiden tage lang tid, sker der en endelig vurdering af rapporterne i kategori a. sandsynlige. Kun rapporter fra denne kategori vil blive betegnet som værende »Fl. tall.«

Der både kan og vil ske fejltagelser, men vi har valgt hellere at undlade at omtale et fænomen, hvis vi er usikre, end bringe os selv i den situa-

tion, at senere fremkomne oplysninger skal tvinge os til dementier. Dementier er altid dyre, man taber ganske simpelt tilliden til en organisation, der tror, at alt, som ses, er fremmede rumskibe. Vi ønsker at skabe tillid og respekt om vort arbejde, derfor må vi gå i spidsen, når talen er om skærpelse af kravene til vore undersøgelser.

Jeg ved meget vel, at en observatør kan føle sig skuffet over intet at høre eller evt. få at vide, at det observerede fænomen havde en anden og mere naturlig forklaring. Det er forståeligt, og jeg ville ønske, at vi havde mulighed for at svare hver enkelt observatør, men det lader sig nu en gang ikke gøre, det vil være alt for arbejdskrævende. Jeg ved dog også, at de fleste vil forstå, at hvis vi ønsker at finde sandheden i ufo-sagen, kan vi ikke gå på akkord med det, vi finder rigtigt.

Vi har stadig brug for rapporter over alle UFO-observationer, og det gælder selvfølgelig også rapporter, som kun indeholder få oplysninger. Alt bliver modtaget, undersøgt og arkiveret. Rapportcentralen udfører et stort arbejde og gør det både ærligt og sagligt.

Frank Pedersen.

UFO-observationer over Skandinavien.

Det ualmindelig flotte vejr i sidste halvdel af september og første halvdel af oktober har sat sine tydelige spor i rapportbunken, hvilket er særdeles opmuntrende, ikke mindst da sommeren observationsmæssigt har været præget af det dårlige vejr.

Københavnsområdet, som ellers plejer at være fattig på rapporter, har haft en stigning i aktiviteten med foreløbig seks rapporter i løbet af kort tid mod kun to i første halvår af 1965.

Fra Norge har vi modtaget et stort antal rapporter, de fleste af ældre dato, men derfor ikke mindre interessante. To af de ældre observationer bringes seperat i næste nummer.

I alt indkom der 60 rapporter, der fordelte sig med 38 fra 1965, 15 fra 1964 samt 7 ældre, samt 4 dektorvarslinger.

☆

Satellitundergangen.

Brændende satellitter er ved at blive et problem for vore observationsundersøgelser. Fænomenet, som fremover vil forekomme stadig hyppigere, vil helt sikkert give anledning til adskillige rapporter.

Den 29. oktober kl. 1900 blev der over Nordeuropa set et objekt, der i mangt og meget minder om observationen den 4. april, både hvad udseende, bane og varighed angår.

Beretninger fra såvel danske som udenlandske aviser siger, at fænomenet i store træk har været identisk med satellitundergangen den 4. april, og det samme synes at fremgå af de indtil nu modtagne rapporter.

Bochum-observatoriet (nær Düsseldorf), som er stærkt engageret i rumforskningen med sporing og aflytning af satellitfrekvenser (især russiske) oplyser, at det også denne gang drejede sig om en brændende satellit. Observatoriet måtte iøvrigt have ventet dette fænomen, for man havde opstillet aparatur til fotografering af undergangen.

☆

Børslienobservationen.

Fra Norge har vi en særpræget rapport. Observatøren, landmåler A.K.A. Børslien fra Fana, var den 20. august 1964 beskæftiget med landmålerarbejde i det nordlige Norge, på højde med Tromsø. Han beretter selv:

»Under arbeid med oppsetting av 145 kw høgspændingsledning mellem Nordreisa og Kvenangen blev vi oppmerksom på ett ganske sterkt lysende punkt i norrøst av leirplassen. Jeg stilte opp theodolitten (forstørrer 28 gange) å fik gjenstanden i trådkorset ca. 35-40⁰ over horisontalplanet. Instrumentet ble stående i samme stilling hele natten, og det merkelige var, at objektet beholdt nøyaktig samme stilling hele natten, d.v.s. så lenge vi betraktet det, 2-3 timer. Om morgenen var det forsvunnet«.

Objektet blev iagttaget kl. 2200, og det var pyramideformet, metalglinsende og nærmest gennemsigtigt. Der var tre vidner.

☆

Skien.

Fra 1964 har vi endnu en norsk rapport. Hr. Halvorsen så den 16. oktober over Skien et objekt, som var 6 cm i udstrakt arm. Objektet stod lavt over horisonten i sydvest og blev iagttaget i hele 15 minutter i tidsrummet kl. 2330-2345. Hr. Halvorsen fortæller:

»Jeg hadde åpnet vinduet for å lufte meg, da jeg la merke til en underlig sopplignende sky i sydvest, som hadde en ejendommelig mørk, brun farve. Jeg holdt øje med den, og det syntes, som om den kom nærmere, for så å fjerne sig igjen mod sydvest. Etter ca. 15 minutter kom skyen plutselig i en oppløsende bevegelse. En del af skyen ble dradd ut en stripe på den ene siden og svingte så mot sydvest og forsvant. Det var stjerneklart og måneskinn«.

☆

Havøysund (Finmarken).

Observatør er hr. T. Josefsen, som beretter:

»Jeg selv pluss en lastbilsjåfør fikk ved 21-tiden øye på et rød-blankt lys, som plutselig kom til syne på himmelen i retning sydvest og 15-20⁰ oppe. Gjenstanden sto en stund helt stille på himmelen, før den begynte å bevege seg mot nordvest. Den stoppet så etter en liten stund igjen og beveget seg et stykke til etter et opphold. Mens den så beveget seg videre i retning NV, forandret den plutselig kurs 90⁰ og kom nærmere inn over selve stedet Havøysund, skiftet kurser igjen flere gange. Så gikk den over til zig-zag-bevegelser, idet den dalte langsomt ned mot en av Telegrafverkets linkstasjoner. Helt frem til denne stasjonen kom den, og lysskinnet fra gjenstanden var så sterkt at jorden under den var helt opplyst over et stort område«.

Der blev indgivet anmeldelse til politiet, som udsendte en patrulje til linkstationen, men de fandt intet. Ligeledes foretog man en kort eftersøgning på havet, men det gav heller ikke resutat.

Observationen varede i 10 minutter og blev iagttaget af mange mennesker i Hanøysund. Observationen ophørte, da lyset fra objektet forsvandt.

☆

Danmark.

Fra det danske område har vi denne gang flere interessante observationer, men inden jeg går over til observationerne, skal De have rapportcentralens lille nytårsønske:

Det burde anbefales enhver UFO-interesseret at holde hund. Utallige er de rapporter, som er indkommet, fordi én eller anden har været ude for at lufte sin hund, og så har fået øje på et objekt. Når man lufter sin hund, er man ikke som sædvanlig optaget af at haste af sted fra det ene sted til det andet, nøh man har tid til at se sig lidt omkring, og så kommer observationerne. Det er så almindeligt, at man kunne forestille sig, at en databehandlingsmaskine, som engang ville blive fodret med samtlige data om samtlige observationer, lynhurtigt ville finde ud af, at luftning af hund var den mest almindelige af samtlige de mange faktorer. Og hvad kunne der ikke komme ud af det? Der skulle nok være mindst én, som på baggrund af det sluttede sig til, at de flyvende tallerkener bliver fløjet af marsianske hundevæsener, som gerne vil i kontakt med deres jordiske frænder!

Nå, spøg til side, her er så de danske rapporter:

☆

Horsensområdet.

Observationen, der fandt sted i en lille by nær Horsens den 11. august kl. 2330 1965, drejer sig om et af de få objekter, vi hører om, der er ledsaget af lydfænomener:

Hr. og fru V. er ude at spadsere, fruen går forrest. Da hun befinder sig i indkørslen (til huset, hvor hun bor), får hun øje på en ildkugle ca. 100 meter væk. Den var ildrød og på størrelse med en fodbold og sås til venstre for observatøren. Den fortsatte til højre og lidt bort fra fruen, idet den passerede hen over en roemark og videre over en kornmark for at forsvinde bag en bakketop. Selv om terrænet det pågældende sted er stigende, holdt ildkuglen nøjagtig den samme højde over jorden, nemlig 1½-2 meter. Objektet fløj i alt 500 meter på seks sekunder. Hr. V. nåede lige at se et glimt af objektet, inden det forsvandt, samtidig med at han hørte en skarp hvislen derfra.

☆

Nakskov.

Hr. Finn Larsen fra Nakskov beretter følgende om en observation den 20. august 1965:

»Vi var på vej gennem gården i Søndergade 34, da vi pludselig fik øje på fem stærktlysende genstande ca. 45⁰ oppe på himlen mod nord. De fløj med stor fart mod vest. Da de forsvandt bag et hus, løb vi nogle meter frem og nåede lige at se dem forsvinde bag endnu en tagryg. Retningen var da stik vest og højden over horisonten 30⁰. Vi havde set dem 10-15 sekunder. Genstandene var ovale og på størrelse med en fladtrykt ært i udstrakt arm. Lyset fra genstandene var skarpt afgrænset, og lysstyrken i midten var den samme som i yderkanterne. De fløj i formation skråt bag hinanden, og medens de fløj, skiftede to af objekterne plads i formationen. Vi havde indtryk af, at de fløj i stor højde og med stor hastighed«.

Der var ét vidne. Observationen skete kl. 2235.

☆

Rosenhøj (Helsingør).

Hr. Ulriksen fra Helsingør var ude for at lufte sin hund den 29. august 1965 kl. 2255 ved Rosenhøj i Helsingør, da han får øje på fire gule objek-

ter 45⁰ over horisonten i SSØ. Først troede han, at det drejede sig om et stjerneskud; men da de fire objekter, der først sås flyvende i en uregelmæssig linie efter hinanden, pludselig ændrede formationen, var det klart, at det var noget andet. Objekterne fløj nu, som udgjorde de hjørnerne i et kvadrat. Inden de forsvandt mellem træer mod nordvest, nåede de at indtage V-formation. Observatøren betegner lyset fra objekterne som »et søvnigt, udflydende, gult lys«. Det forekom observatøren, at der var en meget svagtlysende kondensstribe bag objekterne, men dette kan skyldes øjets træghed. Der var ét vidne.

Roskilde - Valby.

Fru Else Helm fra København fortæller følgende:

»Den 5. september 1965 kl. 2115 var jeg på vej med toget mod København. Jeg sad og betragtede lysene på himlen udenfor, da jeg på strækningen mellem Roskilde og Valby blev opmærksom på 6-8 røde lys ca. 45⁰ oppe på den nordlige himmel. For bedre at kunne se lukkede jeg kupévinduet op. Objekterne stod skråt fremad i flyveretningen, og deres fart var ikke større end togets. De bevægede sig i en formation som en noget uregelmæssig cirkel, omend de to befandt sig noget for sig selv ovenover de andre. Foran objekterne var der et rødt, blinkende lys, som kom fra et fly, som forsvandt ind over København. Jeg stod af på Valby station for at se objekterne derfra, men de var forsvundet. Velsagtens var de skjult af huse og træer. Objekterne havde form som spejderhatte«.

Odense.

Hr. J. H. C. Hansen beretter:

»Kl. 1955 den 16. sep. 1965 kaldte min kone på mig. Hun havde fået øje på en stjerne, der flaksede rundt. Hun så den først kl. 1952, hvor den stod i stik syd. De første 10 minutter jeg så den, bevægede den sig fra syd mod sydøst. Den var lysende rød og var som en enøre i udstrakt arm. Dernæst begyndte den at blinke regelmæssigt rødt-hvidt, medens den bevægede sig mod NØ. I ØSØ stod den stille i en halv time med et stadig svagere, hvidt lys. Jeg hentede mit kompas for at tage retningen nøjagtigt. Selv om jeg afkontrollerede det inde, opførte det sig fuldstændig sygt, da jeg kom ud. Det viste øst-vest, og noget rykkede kraftigt i nålen. Pludselig gav objektet et kraftigt glimt, som en eksplosion, og syntes derved 10 gange så stort. Uden acceleration forsvandt objektet i horisonten i ØNØ, idet den gennemfløj de 85⁰ på 6 sekunder! Medens objektet under observationen syntes rundt, var det, da det forsvandt, aflangt og efterfulgt af gnister«.

Selv om ovennævnte rapport savner detailler, hvad rumskibets udseende angår (på grund af afstanden), er det i virkeligheden en fin rapport. Her er atter et tilfælde, hvor der tilsyneladende er magnetiske forstyrrelser. Samtidig er det typisk for en pludselig og kraftig hastighedsændring, at den ser ud som en eksplosion. Gnisterne ses af og til, og de er tilsyneladende uafhængige af hastigheden. De skiftende kurser og hastigheder er også en indikation af objektets oprindelse.

Fårevejle.

Hr. Gunnar E. Hansen fra Fårevejle var gået udenfor om aftenen den 16. september 1965, da han fik øje på en trekantet, rød genstand lavt på den nordøstlige himmel. Objektet vendte sig et par gange, medens det langsomt pulserede og skiftede farve fra kraftig rød til orange. Så skiftede formen og blev oval, hvorefter objektet langsomt forsvandt gennem nogle skyer. Gunnar Hansen blev stående lidt og ventede på, at skyerne spredtes. Da de gjorde det, var der intet mere at se. Observationen varede fra 2130-2135. — Den 20. så Hansen endnu et objekt. Et stærktlysende, hvidt, rundt objekt for af sted på den nordlige himmel lige under skyerne, som det forsvandt i i løbet af en halv snes sekunder. Klokken var 1930.

Kastrup.

Så har vi en særpræget rapport fra Kastrup fra den 19. september 1965.

Hr. S. Sørensen stod i sin have i Lathyrus Allé kl. 23,20, medens hunden blev luftet, da han får øje på et objekt, som ser ud som 3—4 lilla lys ovenover hinanden. I hvert af de lilla lys er der et rødt punkt. Efter 15—20 sekunders forløb skiftede objektet form til en trekant, måske fordi det drejede sig. Objektet så nu nærmest ud som en trekantet ramme, hvor der sad lys på kanten hele vejen rundt, ca. 3—4 lys på hvert af trekantens ben. Imellem rammen kunne man ikke se noget »fast« objekt, men nærmest et diffust lys. Lysene på rammen pulserede kraftigt. Når lyset var stærkest, var de næsten helt røde med et lilla skær omkring. Når lyset var svagest var de næsten helt lilla, men med en lysende rød prik i midten. Lysene pulserede med faser af 1—2 sekunders varighed. Rundt om hele objektet sås en svag, gul korona. Objektet var så stort som 30 mm i udstrakt arm, og observatøren anslår selv objektets størrelse til

en halv meter i diameter og højden over jorden til at være ganske lav. Observatøren mener ikke, at det drejede sig om flere objekter i formation. Objektet fløj fra vest mod nordøst, men observatøren nåede at bemærke, at det foretog en drejning mod nord, inden det blev skjult for ham bag træer. Samlet observationstid 30 sekunder.

København.

Bent Nielsen fra København N ser den 9. oktober 1965 kl. 19,12 et objekt fra sit hjem.

»Min kone og jeg så et stærktlysende objekt komme til syne bag et hustag mod VNV med kurs ØSØ. Da det var 75—80⁰ over horisonten, drejede det brat af mod syd. Objektet havde korona og pulserede fra stærktlysende hvidt til mørk«.

Denne observation er yderligere blevet bekræftet, idet tre mennesker fra Søborg så det samme.

Svebølle.

Herr NN fra Svebølle observerede sammen med sin søn tre objekter den 21. oktober 1965 kl. 21,15.

»Min søn og jeg var i haven for at kigge på stjernehimmelen. Da haven på grund af beplantningen er afskærmet for lys, har man gode muligheder for at observere. Mod øst får min søn øje på tre mørke objekter, der et øjeblik efter farer hen over hovederne på os. Jeg kunne følge tingesterne lidt længere end min søn, som bærer briller. Derfor nåede jeg at se, at de foretog en brat kursændring mod syd inden de forsvandt. De fløj i tæt »trekantformation« uden nogen indbyrdes bevægelse. Under kursændringen lå de vandret i luften, og ikke som fly, der jo indtager en skrå stilling. Jeg anslår selv, at objekterne var i en højde af ca. 500 meter og fløj med en hastighed af 2000 km/t«.

Observatøren henvendte sig til Flyverkommandoen i Vedbæk, der henviste ham til det lokale politi, som reagerede ved at optage rapport ca. 14 dage efter hændelsen.

Næstved.

Den sidste rapport er fra Nætsved, hvor flere mennesker uafhængig af hinanden så et orangerødt objekt den 30. november 1965 kl. 21,55—22,10. Først troede man, at det var månen, men den går ned kl. ca. 20,00. Objektet stod stille på himlen, men størrelsen ændredes kraftigt, idet objektet tonede væk indtil det var af størrelse som en stjerne. Det blev derefter stort og halvmåneformet igen. Det fremgår desværre ikke af rapporten, hvordan objektet forsvandt af syne.

De øvrige observationer var fra så forskellige steder som Honningsvåg Kjeiprød, Eidsvågneset, Trysil, Titlestad, Stavanger, Grarv, V. Gausdal, Auggedal, Marifjørna, Stord, Grong, Fana, Sisøy, Froland, Lista Flystasjon, Oslo, Bjørnedalen og Skien, Kabelvåg, Bodø, Lakselv og Eidsvoll. De danske var fra København N, København Ø, Egense, Ry og Nibe.

ej.

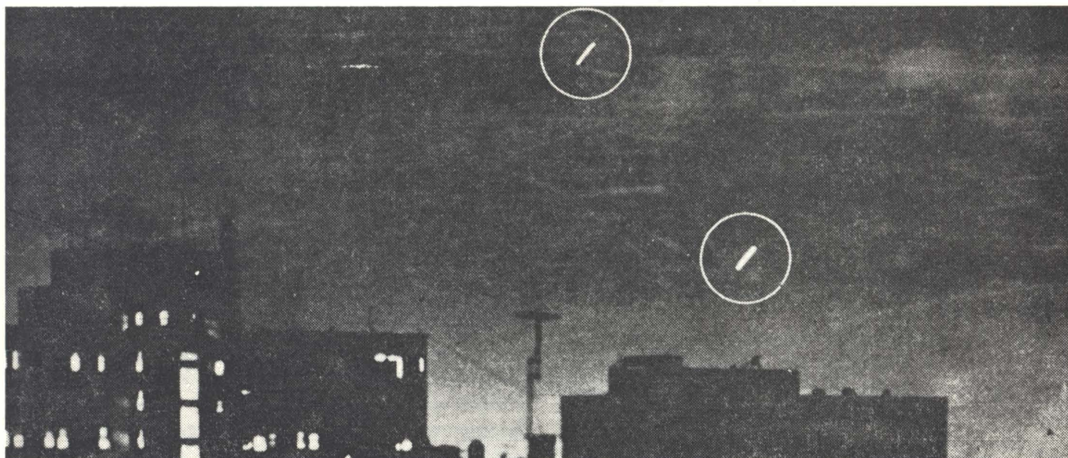
Interessant oplevelse.

Som resultat af den seneste artikel i »Australien Post« modtog vi et stort antal breve; de fleste af disse beskrev observationer, hvoraf nogle var af ganske dramatisk art.

En af brevskriverne nævnte, at hun, under et ferieophold i et hus på en klippeskråning ved Sydney, havde betragtet en smuk lyserød sky. Den forblev på samme sted fra kl. 17,30 til 18,00. Da hun igen så efter kl. 19,00, blev hun overrasket over at se, at den langsomt bevægede sig frem mod nogle klippestykker ved den nederste del af (klippe)skråningen. Efterhånden som »skyen« kom nærmere, kunne hun se ovenfra og ned i skyen og blev forbløffet over at se »en pragtfuld snehvid flyvende tallerken«. Skyen blev dannet af en grålig damp, som forvandledes til lyserød efter at være udstødt fra huller rundt i den ydre rand af tallerkenen. Vidnet har åbenbart kunnet se genstanden meget tydeligt og beskriver, at bunden af »tallerkenen« endte i et punkt, af ca. 3 fods bredde. En lyd som fra »en kraftig motor i fineste stand« hørtes, og mens hun iagttog genstanden, blev en skinnende stige sænket ned fra lugen under tallerkenen, og en mand krøb ned og satte sig på et trin på stigen. Fra denne stilling lod han en kraftig lysstråle skinne ned i vandet, som om han søgte efter noget. Kort tid efter dette »kom et strålende lyserødt, flimrende lys tilsyne længere ude i vandet«, og næsten øjeblikkeligt blev stigen, med manden, trukket op og maskinen for bort i retning af det flimrende lys. I måneskinnet kunne kvinden skelne noget med aflang form i vandet, og da »tallerkenen« var nået så langt, forsvandt de begge »i et levende, lyserødt glimt under havoverfladen«.

Desværre er der ikke noget bekræftende bevismateriale til denne yderst forbløffende observation, eftersom vidnet, som så mange andre, veg tilbage for at rapportere sin oplevelse af frygt for latterliggørelse.

Kilde: Australian Flying Saucer Review, maj 1965. *—/IOKJ.*

Under observationsbølgen i sommer blev dette billede taget i Buenos Aires af en pressefotograf. De to cigarformede objekter stod fuldkommen stille over byen i ca. 10 min. og »fløj derefter bort i stor hast«.

DIVERSE

3000 UFO-brochurer.

Den 8-siders tryksag, som ungdomsgruppen på Frederiksberg fremstillede i efteråret, er nu solgt i dette for ufo-litteratur så formidable antal. Redaktionens anmeldelse af den kan findes i UFO-NYT nr. 5, 1965, side 217.

Indholdet er som tidligere nævnt rent »overskriftsmæssigt«: Tallerkenhistorien efter krigen — Folks reaktioner — Ufo-organisationer — De lige linier — Kontaktberetninger — Hvad vi ved (og ikke ved) om rumfolk — Astronomi og rumfart — Kendte personers udtagelser — Liste over Ufo-litteratur m.m. Desuden et par vittigheder samt en del billeder på for- og bagside.

Brochuren skulle være velegnet til at dele ud til venner og bekendte, som viser interesse for emnet — især hvis man ikke er mester i at servere et blændende foredrag med to sekunders varsel . . .

Send Deres bestilling **NU på giro 14 16 11 til Per Nørrung, Korsgade 60, København N.** Til dækning af trykprisen betales For 10 eksemplarer kr. 2,50, for 20 eksemplarer kr. 5 og 20 øre pr. stk. derudover + SVARPORTO. Antal kan skrives bag på girokortet.

Bode-Titius lov og planeternes afstands-fordeling om solen.

Man kan ikke påstå, at det er lykkedes at finde en regel, der udtømmende beskriver de lovmæssigheder, der gælder for planeternes afstandsfordeling omkring centralsolen. — Det nærmeste, man er kommet til det, er BODE-TITIUS LOV.

Det var Wittenberg professoren TITIUS, der udledte loven, medens det senere blev astronomen BODE, som publicerede den i et forsøg på at finde de manglende regler.

Grundlaget for loven er en potensrække med tal-

let 2, som multipliceres med faktoren 3, hvortil der adderes tallet 4.

Planetafstanden = (2 × 3) + 4.

Lal det være sagt med det samme: *Denne lov gælder kun delvis,* da de resultater, der er opnået gennem målinger og beregninger, ikke altid bekræfter lovens gyldighed. Når man alligevel regner med den, skyldes det, at den i sin tid bl.a. indgik som et vigtigt led i beregningen af den dengang ukendte planet Neptuns bane og senere gav stødet til opdagelsen af asteroiden Ceres.

Efter den traditionelle forskning består dette planetsystem af en centralsol omgivet af 9 planeter og deres måner, et bælte af smålegemer — de såkaldte asteroider, samt de periodiske kometer.

Over for denne forskning står de oplysninger, som vor mere fremskredne rumbesøgende har givet os om solsystemets udformning med en centralsol omkredset af 12 planeter med et asteroidebælte for hver 4. planet. Se side 26-27 i G. Adamskis bog: DE FREMMEDE RUMSKIBE OG VOR FREMTID.

De sidste års forskning har dog udtrykt formodninger om een eller flere planeters eksistens yderligere, udover de nuværende ni.

Med denne viden, der stammer fra to vidt forskellige kilder, sat op over for hinanden skal Bode-Titius lov prøves.

Det er klarlagt, at planeterne bevæger sig i baner omkring Solen, der er mere eller mindre eliptiske, heraf følger at planeterne har en største og en mindste afstand fra Solen tillige med en middelafstand og det er denne middelafstand, der tjener som sammenligningsgrundlag for de resultater, der opnås gennem Bode-Titius lov.

Astronomerne har valgt Jordens middelafstand = 149.700.000 km som enhed og sat denne til 1.

Rent praktisk er enheden multipliceret med 10 for at få samme målestoksforhold som udregningerne giver efter loven, hvor der opereres med hele tal.

Man vil lægge mærke til, at loven passer fint i det tilfælde, hvor der skulle findes en planet mellem Mars og Jupiter, — her vil man finde asteroidebæltet med asteroiden Ceres, der har den afstand som loven angiver.

Det begynder at knibe med nøjagtigheden ved Neptuns baneplacering, — det kan enten skyldes lovens utilstrækkelighed eller for grov udmåling og beregning som følge af iagttagelsesafstanden, — desuden kan der være tale om at planetens bane har forskubbet sig som følge af et forbipasserende himmellegeme — eventuelt en katastrofe som følge af eksperimenter med atomkraften.

De samme unøjagtigheder gør sig gældende for planeten Pluto, og for de tre sidste planeter kan der intet konkret siges, da de jo ikke er opdaget endnu.

Af skemaet kan man se, at det sigte som loven påtager sig at fremføre er delvis opfyldt. De afvigelser, der forekommer, kan skyldes de ovenfor nævnte årsager, men det er jo kun formodninger og derfor ikke videre brugbare som fundament i en argumentation.

Kan andre uddybe dette emne yderligere og bedre, er jeg interesseret i at læse disse komentarer her i bladet.

ALFA

1	MERKUR	0.387- 3.87	$4+(0 \times 3)=4+0$	=4
2	VENUS	0.723- 7.23	$4+(2^0 \times 3)=4+3$	=7
3	JORDEN	1.000- 10.00	$4+(2^1 \times 3)=4+6$	=10
4	MARS	1.524- 15.24	$4+(2^2 \times 3)=4+12$	=16
5	ASTEROIDE B. 1	2.767- 27.67	$4+(2^3 \times 3)=4+24$	=28
6	JUPITER	5.203- 52.03	$4+(2^4 \times 3)=4+48$	=52
7	SATURN	9.555- 95.55	$4+(2^5 \times 3)=4+96$	=100
8	URANUS	19.218-192.18	$4+(2^6 \times 3)=4+192$	=196
9	NEPTUN	30.110-301.10	$4+(2^7 \times 3)=4+384$	=388
10	ASTEROIDE B. 2	? - ?	$4+(2^8 \times 3)=4+768$	=772
11	PLUTO	39.520-395.20	$4+(2^9 \times 3)=4+1536$	=1540
12	TRANS PLUTO I	? - ?	$4+(2^{10} \times 3)=4+3072$	=3076
13	TRANS PLUTO II	? - ?	$4+(2^{11} \times 3)=4+6144$	=6148
14	TRANS PLUTO III	? - ?	$4+(2^{12} \times 3)=4+12288$	=12292
15	ASTEROIDE B. 3	? - ?	$4+(2^{13} \times 3)=4+24576$	=24580

Kontaktadresser i Danmark

pr. 1. aug. 1965.

København og omegn.

BREDE: Finn Madsen, Lystoftevej 20 B, Lyngby.

BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.

DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.

KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.

TÅRNBY: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

KBH. V: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

KBH. V: H. Heiden, Flensborggade 32, VE 918y.

Sjælland og Lolland-Falster.

BIRKERØD: Kirsten Benn, Stationsvej 3, tlf. (01) 81 33 92.

BORUP: Børge Jensen, Elmevej 2, tlf. (03 626)101.

FLØNG pr. Hedehusene: Sv. Larsen, Bakkevej 1.

FREDERIKSVÆRK: A. Hauser, Birkevej 63.

FØLLENSLEV: H. Olrik, Græsmarken.

HOLBÆK: Finn Nielsen, Chr. Hansensvej 19 B, tlf. 1364.

HØRSHOLM: X. P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.

LOV: M. Larsen, »Vildbanehøj«, tlf. (03 740), Vesterborg 63.

NAKSKOV: Ole Henningsen, Fayesvej 39.

NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.

SLAGELSE: Leif Jørgensen, Skælskørvej 55.

ST. HEDDINGE: Karl Hansen, »Kræmmergården«, tlf. (03 705) 551.

ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej, tlf. (03 601) 182.

SVINNINGE: A. Hervik, »Birkholm«, tlf. (03 465) 461.

VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Stationsvej 13.

Jylland.

ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.

FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.

FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.

GRENÅ: Richard Olsen, Lillegade 42, tlf. (063) 2 13 47.

KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenråvej 43, tlf. (055) 2 32 93.

LEMVIG: Inger Bech Rasmussen, Strandgade 8, tlf. (078) 2 10 96.

NIBE: N. Nielsen, Hovvej 8 (Box 3).

NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.

RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.

SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.

STENDERUP pr. Toftlund: Tage Lau.

STRUER: J. P. Christensen, Søndergade 56.

THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.

VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

KORUP: E. Hviid Steengård, Rønnevej 2.

NYBORG: K. Aa. Balsløv, Bregnevej 14.

ODENSE: E. Hviid Steengård, Rugårdsvej 167, tlf. (09) 12 28 35.

SVENDBORG: Frank Lerbæk, Strandhuse 35, tlf. (09) 21 34 76.

RUDKØBING: H. Christiansen, Strandlystvej 29, tlf. 51 14 33.

UFO-nåle.

Så er vi atter leveringsdygtige af de smukke UFO-nåle i sterling sølv. — Herre- eller damenål 6 kr. pr. stk.

Bestillinger sendes til
REGNSKABSKONTORET

I næste nr.:

Epokegørende nyt om tallerkenernes fremdrivningssystem! — *Har De husket at forny abonnementet?*

Nærobservation i New Hampshire

Følgende beretning er kun een ud af mange interessante, der indtraf i staten New Hampshire, U.S.A., i begyndelsen af september 1965, i dette tilfælde den 3.

Norman Muscarello fra byen Exeter kom ved midnatstid ind på den lokale politistation med en hårrejsende historie om, at han var blevet jaget af et flyvende objekt, mens han var ude med tommelfingeren på den nærliggende hovedvej. Han fortalte den vagthavende betjent, at mans han travede hen ad vejen, begyndte et stort, stærkt lysende objekt at flyve frem og tilbage i lav højde over en tilstødende mark. Han krøb sammen i en grøft, mens UFO-et, der lyste så strålende rødt, at dets form ikke kunne fastslås, fløj stadig nærmere forbi ham, som om det søgte efter ham. Kort efter forsvandt objektet lige så hurtigt, som det var dukket op.

Patruljebetjent Bertrand fra politistationen i Exeter kørte sammen med Muscarello tilbage til stedet. I de fleste tilfælde af denne art slutter historien med, at politiet intet har set, der kan støtte den oprindelige historie. I dette tilfælde er afslutningen imidlertid helt anderledes. Betjent Bertrand foreslog, at de skulle gå ind på marken, hvor UFO-et sidst var blevet set. Der mødte de en anden betjent ved navn David Hunt, som var kørt ud til stedet i en anden vogn. Pludselig dukkede et enormt, blændende lysskær frem i nattemørket bag en gruppe træer. Det bevægede sig langsomt og slingrende fra side til side. De tre mænd var som lamslåede over det blændende røde lys, mens UFO-et bevægede sig tværs over marken hen imod dem. Bertrands hånd greb refleksmæssigt efter tjenestepistolen, men han opgav tanken igen, og alle tre mænd løb tilbage til patruljevognene.

Da betjent Bertrand blev spurgt om størrelsen af objektet, anslog han det til »på størrelse med et hus«. Han sagde, at der ikke havde været den mindste lyd bortset fra støjen fra en gård i nærheden, hvor dyrene var panikslagne over det lavtflyvende objekt og dets mærkelige røde lysskær. Ifølge vidnerne var der voldsomt røre blandt hestene, der sparkede mod væggene i deres båse.

»Saucer News«, december 1965. –/BJ.

– Jeg vil gerne ha' 20 liter bxy:zdyl . . .

LITO Tlf. 211815 Svendborg